

466.
10/158
520

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΥΓΙΝΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ
ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ.

Ψαλλομένη τῇ 17 Δεκεμβρίου ἐν ᾗ τελεῖται
ἡ μνήμη αὐτοῦ.

Ἐκδίδεται ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ
Α. Σ. ΑΓΑΠΗΤΟΥ.

«Δίκασι εἰς τὸν αἰῶνα ἔσσι
καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν.»
(Σολομ.)

ΕΝ ΠΑΤΡΑΣΙ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ
ΑΓΑΠΗΤΟΥ Σ. ΑΓΑΠΗΤΟΥ.

(ΟΛΟΣ ΜΑΙΖΩΝΟΣ).

1869.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.

Ἐν τῷ μικρῷ ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν

Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Χόρευε σκίρτα, εὐφραίνου σήμερον Ζάκυνθος, ἐκ σοῦ γὰρ
Χάνεφύη, ὁ κλεινὸς Ἱεράρχης, ἥλιος καθάπερ, λάμπων
φαιδρῶς, εἰς ὑψήλιον ἀπασαν· καὶ ἐκκλησίαν φαιδρύνων τὴν
τοῦ Χριστοῦ, Διονύσιος ὁ ἐνδοξος.

Τέρπου, ἀγάλλου, σεμνόνου καὶ αὐτὴ Αἴγινα, ὁρῶσά σου
ποιμένα, τὸν καλὸν ἐν τῷ ὕψει, στείλνοντα ἐνθέων νῦν
ἀρετῶν, καὶ θερμῶς προστατεύοντα, ἐξ οὐρανοῦ ὡς ἐν βίῳ
αὐθις πιστοῦ, σοῦ ποιμνίου αὐτοῦ πάντοτε.

Ἰερὰ τῶν Στροφάδων Μονῆς ὁμήγουρις, ὑπερβαλλόντως
ἰχόσμει, ἱεραῖς μελωδίαις, λείψανον το θεῖον καὶ θαυμα-
στόν, οὐρανόθεν ὁ ἔλαχες, Διονυσίου καὶ τοῦτο σεμνοπρεπῶς,
νῦν κυκλοῦσα δοξολόγησον.

Δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Δόξα ἡχος δ'.

Χριστὸν ἐνστερνισάμενος, τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ προθύμως ἐ-
πλήρωτας, καὶ ἀκριβῶς ἐνατενίσας, εὐχῇ τῇ ὑπ' αὐτοῦ δι-
δαχθεῖσῃ, εἰλικρινῶς τὴν ἐν αὐτῇ ἀμοιβαίαν συνθήκην ἐτήρη-
σας· διὸ τὰ σὰ ἀφελθῆναι ὀφλήματα ἐφίεμενος, τὰ τοῦ ἑτέρου
ἀφῆκας συμπαθέστατα· ὅθεν καὶ ἀξίως ἐπαγγελίαν ἔσχες τὴν
ἀψευδῇ Διονύσιε, βασιλείαν τὴν ζῶν, κληρωσάμενος αἰοδίμῃ.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Παῖα χόρευε, λόγον Θεοῦ ὑπόδεξαι, προφήτευσον τῇ κόρῃ
Παριάμ, βάτον καταφλέγεσθαι, καὶ πυρὶ μὴ καίεσθαι, τῇ
αἴγλῃ τῆς Θεότητος· Βηθλαῆμ εὐτρεπίζου, ἀναιγχε πύλην ἢ

Ἐδέμ· καὶ Μάγοι πορεύεσθε ἰδεῖν τὴν σωτηρίαν, ἐν φάτνῃ σπαργανούμενον, ὃν ἀστήρ ἐμήνησεν, ἐπάνω τοῦ σπηλαίου ζω-
οδότῃν Κύριον τὸν σώζοντα τὸ γένος ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον ποσῶμια

ἤχος δ'.

*Εδωκας σημειώσιν.

Τῷ σὺ ὑποδείγματι, χριστομιμήτως παρώτρυνας, ἀγαπᾷν τοὺς ἐχθρεύοντας, καὶ πάντας ἐδίδαξας, συγγνώμην παρέχειν, ἐξ ὅλης καρδίας καθὰ ὁ Κύριος φησί, τοῖς ἁμαρτάνουσι καθὼς ἄνθρωποι ἐὰν κληθῇναι μὲν γλίχωνται, υἱοὶ ὑψίστου καὶ χαίρειν τε, εἰς τὰ ἄνω βασίλεια, σὺν αὐτῷ δοξαζόμενοι.

Στίχ. Τίμιος ἔναντιον Κυρίου.

Ἐξηλθεν εἰς σύμπασαν, κατορθωμάτων ὁ φθόγγος σου, καὶ οἱ πάντες ἐθαύμασαν, τὰ σὰ προτερήματα, καὶ πνεύματος θείου, ἐν σοὶ ἐνεργείας, ὡς καὶ σχεῖος ἐκλογῆς, σὺ ἐχρημάτισας παναοίδιμε, διὸ καὶ ἐστεφάνωσεν, ὁ σφοδρότης τὴν κάραν σου, ἐπαξίως Μακάριε εἰς αἰῶνας δοξάζειν σε.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.

Ἰστράφας θαυμάσιε, ταῖς τῶν θαυμάτων ἐλλάμψεις, καὶ τὴν κτίσιν ἐφαίδρυνας, λαμπρὲ Διονύσιε, καὶ πάντας φωτίζεις τοὺς πίστει μολοῦντας ἐν τῷ ἁγίῳ σου Ναῶ τοῦ προσκυνῆσαι τὸ θεῖον Σκηνός σου, καὶ τοῦτο μὲν προσπύξασθαι, πηγὴν χαρίτων ὡς γέμουσαν, καὶ ἰάσεις παρέχουσαν, προσιοῦσι τῇ λάρνακι.

Δόξα ἤχος α'.

Ὅλος ἀγάπῃ γεγόμενος πολλαπλάσιον ταύτην πρὸς τὸν πλησίον ἐδήλωσας· τὸ γὰρ ἄλλοις ἀφιέναι τὰ ἐπταισμένα, καὶ τὸ θερμῶς ἐπαρκεῖν δεόμενος ἀδιάλειπτον, ἐνόμιζες μὲν ἕνα πλοῦτον ἀσφαλῆ, τὸ ἀποπλουτεῖν Θεῷ καὶ τοῖς πένησι· διὰ τοῦτο εἰκότως ἀμοιβαίαν ἔχεις τὴν ἀποπλήρωσιν, τῶν ἀρρήτων ἀγαθῶν ἀπολαβών· ὦν καὶ ἡμᾶς κοινωνοὺς, τῇ μεσιτείᾳ σου ποιήσον Διονύσιε ἀξιάγαστε.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Προεορτάσωμεν λαοὶ Χριστοῦ τὰ γενέθλια, καὶ ἐπάραντες τὸν νοῦν ἐπὶ τὴν Βιβλίῃ ἀναχθώμεν τῇ διανοίᾳ καὶ κατέδωμεν τὴν Παρθένον, τοῖς ψυχικοῖς λογισμοῖς, ἐπειγομένην τί-

κτεῖν ἐν σπηλαίῳ τὸν τῶν ὅλων Κύριον καὶ Θεὸν ἡμῶν· δι' Ἰωσήφ κατιδὼν τῶν θαυμάτων τὸ μέγεθος, ἐδόκει ἄνθρωπον θεωρεῖν ὡς βρέφος σπαργανούμενον, ὑπενόει δὲ ἐκ τῶν πραγμάτων Θεὸν εἶναι ἀληθινόν τὸν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Νῦν ἀπολυεῖς.

Τὸ τρισάγιον, τὸ ἀπολυτικίον,

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον.

Ζήτηι ἐν τῷ μεγάλῳ ἐσπερινῷ καὶ ἀπόλυσις.

*Εν δὲ τῷ μεγάλῳ ἐσπερινῷ τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξε ἱστῶμεν στίχους Η'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα στιχιδρά προσόμνια δευτεροῦντες τὰ τρία.

Ἦχος β'.

*Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε ὁ χορὸς Αἰγυπτῶν, μετὰ Ζακυνθίων συμφώνως ἡμῶν τιμήσωμεν, γόνον ἡμεῖς ἐκλαμπρον, ὑμεῖς ποιμένα καλόν, καὶ σκιρτῶντες ἐν πνεύματι, Θεῷ δώμεν δόξαν, τῷ καταξιώσαντι ἡμᾶς πλουτῆσαι λαμπρᾶν, σκέπην τοῦ κλεινοῦ ἱεράρχου, νῦν Διονυσίου καὶ τοῦτον θεοῖς ἐγκωμίοις καταστήσωμεν.

Δίς.

Ἐφης Παγκρατίῳ ἱερεῖ, πῶσιν ἐκ χειρῶν θεοῦ ἄρτου ἱεουργοῦντι ποτὲ, σφόδρα νοουεῖται αὐτὸν θεοῖς προσέχειν καλῶς, ὁ δὲ ἄγαν ἐθαύμασε, πλουσίαν ἐξ ὕψους, χάριν τὴν δοθεῖσάν σοι ἀνακαλύψας, χάριν ἁρπῶν σου ἐνθέων, ὅθεν καὶ τοῦ πνεύματος ὄντως, σχεῖος σὲ ἡγήσατο θεόπνευστε.

Δίς.

Ὅτε σου τὸ πνεῦμα τὸ σεπτόν, ἀμειπτον τῷ κτίστῃ ἀπέδωκε πρὸς οὐρανίους σκηνάς, τότε σου τὸ ἅγιον σκῆνος κατέλιπε, ἐπὶ γῆς θαυματόβρυτον καὶ νῦν ἐν Ζακύνθῳ, θαυμαστός ἀπέκειται, τῷ θεοσέπτῳ Ναῶ, αἰεὶ πολιτῶν προστατεύων, τούτων ἐκπληροῦν τὰς αἰτήσεις, πάντοτε ἐν πᾶσιν ὦ πανθαύμαστε.

Δίς.

Ἐφθης ἡγουμένῳ Δανιὴλ, ὀρθαλμοφανῶς ἐν ταμένει, ἐκτὸς σῆς λάρνακος, πάντα ἀφελὼν αὐτοῦ τὸν διαταγμὸν τῆς ψυχῆς, αὐτοῦ γὰρ ἐώρακε, θυτῶν λευκοφόρων, μέσον σε ἱστάμενον καὶ διακόνων λαμπρῶν, οἷα λειτουργούντων σοι Μάκαρ, ὡς ἀρχιερεῖ ἐν τῷ βίῳ θεοπροπρεσβυτάτῳ Διονύσιε.

Δόξα ἤχος πλ. β'.

Τοῦ διδασκάλου Χριστοῦ ἐν Εὐαγγελίῳ ἀκούσας λέγοντος, ἐν τούτῳ γνώσκονται πάντες, ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστέ ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλ-

λήλοις, εὐκαίρως τῷ ἔργῳ μαθητῆς ἀνεδείχθης δόκιμος ἀγιώτατε πάτερ, τὸν γὰρ πικρὸν θάνατόν τοῦ βίου στερήσαντα Κωνσταντίνόν σου τὸν γνήσιον σύγγονον, γλυκυτάτους σου τρόποις ὑπεδέξω γλυκύθυμε, θυμοῦ διωκόντων τὸν δε ρυσάμενος, ἐν ἀποκρύφῳ τηρήσας, καὶ ἀντὶ θανάτου, τὸ ζῆν ἀνταπέδωκας· ἔργον ὄντως παραδόξον, καὶ ὑπὲρ φύσιν εἰργάσω μνησίθεις, τοῖς πέρασι πολυθρύλλητον, καὶ ψυχῆς γενναίας καὶ φιλοθέου ἀντάξιον· διὸ παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον ἱεράρχα πανεύφημε, ἐκτενῶς ἱκέτευς, εἰρήνην πλουσίαν δωρηθῆναι τῇ πόλει σου, τῇ ἀγλαοφανῶς ἐκτελούσῃ τὴν λαμπρὰν καὶ πανέορτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Σπῆλαιον εὐτρεπίζου ἡ ἀμνάς γὰρ ἤκει ἔμβρυον φέρουσα Χριστόν· φάνη δὲ ὑποδέχου, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς ἀλόγου πράξεως ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς· ποιμένες· ἀγκυλοῦντες μαρτυρεῖτε θαῦμα τὸ φρικτόν, καὶ μάγοι ἐκ Περσίδος χρυσὸν καὶ λίθον καὶ σμύρναν τῷ βασιλεῖ προσάξατε, ὅτι ὦφθη Κύριος ἐκ παρθένου μητρός, ὃν περ καὶ κύψασα δουλικῶς ἡ μήτηρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγγετο τῷ ἐν ἀγκάλας αὐτῆς· πῶς ἐνεσπάρης μοι, ἢ πῶς μοι ἐνεφύης ὁ λυτρωτής μου καὶ θεός.

Εἰσοδος τὸ φῶς ἱλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀνχνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὖρε σοφίαν καὶ θνητός ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς· τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν, (οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν, εὐγνωστός ἐστι πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτήν), πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς· ἐστὶν, ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ· τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου ὦ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει· αἱ γὰρ ἐξοδοὶ μου ἐξοδοὶ ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου· διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς καὶ πρίν· ἐμὴν φωνὴν υἱὸς ἀνθρώπων· ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλὴν καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην· ἐμὴ βουλὴ καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς· ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὕρισκον· χάριν νοήσατε τοῖνυν ἄνθρωποι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαιδεῦτοι ἐνθεσθε καρδίαν εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὁρᾷ ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου ἐδιδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ· μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου· οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιὸν οὐδὲ τραγυαλιώδες· πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοούσι, καὶ ὁρᾷ τοῖς εὕρισκον· γινώσκιν· διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν καὶ πληθύνῃσθε πνεύματος.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξοίεται· χεῖλη ἀνδρῶν σοφῶν ἐπίστανται χάριτας· στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται· ζυγὸς δόλιος βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτόν αὐτῷ οὐ ἐὰν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν· τελειότης εὐθέων ὁδηγήσει αὐτοὺς, καὶ ὑποσκελισμὸς ἀθετούντων προνομεύσει αὐτούς· οὐκ ὠφελήσει ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ῥύσεται ἀπὸ θανάτου, ἀποθανόν δικαίος ἔλπει μετὰ μελόν· πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια· δικαιοσύνη ἀμώμου ὁρροτομεῖ ὁδούς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικίᾳ· δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὁρᾷ ῥύσεται αὐτοὺς, τῇ δὲ ἀβουλίᾳ ἀλίσκονται παράνομοι· τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οἷα ὄλλυται ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὄλλυται· δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παρὰ δίδεται ὁ ἀσεβής· ἐν στόματι ἀσεβῶν παγὶς πολίταις, αἰσθησις δὲ δικαίων εὐδοῖ· ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατὼρθεται πόλις, καὶ ἐν ἀπολείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα· ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψωθήσεται πόλις· στόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφίσεται· μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεὴς φρενῶν· ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται· πολλὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος· εὐχέστω Θεῷ γενομένης· ἡγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη· ἡράπη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ βεβηλασμός ἐπιθυμίας, μεταλείπει νοῦν ἄκκον· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς, ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες· ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Ἡ συνήθης ἐκτενὴς...

Εἰς τὴν λιτὴν ψάλλομεν στιχὰ ἰδιόμελα.

Ψαλμὸς α'.

Τῷ ματαιόφρονι βίω ἀποταξάμενος, τοῦ πολυπλάνου κόσμου ἐξὼ ἐγένου θεόληπτε, καὶ ἀπλῆτος πόθῳ τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας· ὅπου γὰρ Θεὸς ὁ ποθαύμενος, Κόσμος ὅλος καταπεφρονῇται· διο ἐρημικῶς τὸν βίον ἄγειν ἠρέστησας, καὶ ἐν σώματι ὡς ἀσώματο, πολιτεύσθαι· ἡμῖν δὲ ἀσπὴρ νεοφανῆς τυγχάνεις, μαρμαρυγαῖς εὐσεβείας διαλαμπῶν καὶ ψυχᾶς τῶν πιστῶς σε ὑμνοῦντων, φωτίζων ἐν πνεύματι ἀξιόμνητος.

Ήχος 6'.

Αρσενος ἄμοιρος γυνή, τυχεῖν ποθοῦσα εὐσεβῶς σοῦ ἐδέετο· ἥς τῆς δεήσεως ἐπακούσας, σαφῶς ἐν ὁράματι ὑπέσχου τὰ καταθύμια, εὐελπιν ἐργασάμενος· διὸ καὶ περιχαρὴς γενομένη, καὶ συλλαβοῦσα ταχὺ ἄρσεν χαρίεν κατ' ἔφρην ἐν χαρίτι τέτοκεν· ὅθεν εὐχαρίστως ἀνύμνητε, καὶ τὴν σὴν πρὸς Θεὸν παρρησίαν, παρρησίᾳ ἐκήρυξεν, Ἱεράρχα παμμακάριστε.

Ήχος γ'.

Πάθῃ ἀποπληξίας ποτὲ, γυνή τις ἄλλη ἐκ τῶν οἰκίων σου Ὅσιε, περιπεσοῦσα δεινῷ, δι' οὗ ἄλλalos μείναςα, ἡμιθανὴς καὶ ἀκίνητος· τῇ μόνῃ ἀφῇ τοῦ τιμίου δακτύλου ἐκ τῆς ἀγίας σου σοφοῦ ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτῆς, καὶ τῶν νεναρκωμένων μελῶν, τὴν λαλιὰν ἀντίκα ὦ τοῦ θαύματος, σὺν τῇ τελείᾳ ῥώσῃ ἀνέλαβε· καὶ τὸ θαῦμα κηρύσσας, τὸν σὲ μεγαλύνοντα Κύριον ἐμεγάλυνεν ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευσ, θαυματουργεῖ Διονύσιε, ὑπὲρ τῶν πίστει θαυμαζόντων καὶ εὐφραμούντων τὰ ἀξιάγαστά σου θαυματουργήματα.

Ήχος δ'.

Εὐφραίνονται ὅσοι οἱ Στροφάδων οἰκηταὶ ἐν εὐσήμενῇ ἡμέρᾳ τῆς σελήνης σου κοιμήσεως Ἱεράρχα πανέντιμε· οὐ γὰρ μόνον σε ζῶντα, καλὴν ἀρετῶν ἐκαρπώσαντο, εὐσεβείας τε καθηγητὴν καὶ σεμνότητος, ἀλλὰ καὶ μετὰ πόμπῃν ἀκεστὴν ἀλγυνῶν, ῥύστην ἐν κινδύνοις, καὶ τῆς μονῆς φρουρὸν, τὸν ἀκοίμητον κέκτηνται. Ἦς ἄνωθεν εὐστόχως, προῖστάμενος, τοὺς ἐν ταύτῃ μονάζοντας, τοῦ φοβεροῦ σεισμοῦ καὶ φθοροποιοῦ, δι' ὅπτασί· ποτὲ ἐλυτρώσω πανθαύμαστε καὶ τὸν ἐν Ἡλιδαίῳ ἐκεῖ Πύργῳ μοναστὴν ἐξ ἔθους τότε σκοπεύοντα, ἄφνω σὺν τῷ κλόνῳ καὶ τῷ τοῦ πύργου τείχει φθαρέντι, αἰνῶς κατολοσθήσαντα καὶ σὲ πιστῶς ἐπικαλεσάμενον, ἐν ἀκαρεῖ ἄτρωτον καὶ ἀρτεμὴ διέτωσας· διὸ εὐχαρίστως μέλπουσι κρίζοντες, τὸ θεοσύλλεκτον σύστημα, τῶν ἀπαύστως τιμόντων σε ἅγιε περιφύλαττε.

Δόξα Ἦχος πλ. α'.

Εἰς ἀρετῶν ἀκρόαζιν ἀνεγενθίς πολλῶν ἡξιώθης παρὰ θεοῦ πάτερ χαρισμάτων ὅσιε, ἀνὴρ ὢν κατὰ πολλοῦ τεθνηκεῖαν ἀφορισμῷ δεσμεύσας ἀλύτῳ προσευχῇ ἐκτενεῖ σου διέλυσας καὶ τὸ πτώμα κατέλυτας· ὁράσας ἀλίαν δυσπίστων παραδόξου ἄγρας κατέναυσας θαύματι· ποταμοῦ ῥοὴν κατέστειλας καὶ ἀβρόχως διώδευτας· ὑετὸς καθ' ὃδὸν ἐπανελθὼν οὐδαμῶς τὴν ἐπιθήκᾳ σου ἔκμασας· τὸ δὲ διὰ λήθης πρεσβυτέρου παράπτωμα νοθετικῶς ἀπεκάλυψας· πολλά σου τὰ ἐν βίῳ τεράστια, πυκνὰ τὰ μετὰ θάνατον θαύματα· διὸ αἰτοῦμέν σε· θαυματοπόρε Διονύσιε· μὴ διαλείπῃς δυσωπῶν τὸν εὐδιάλακτον Θεὸν ἐκ δεξιῶν παραστήσαι τοὺς ἐλπίστους· εὐφραμούντάς σε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Μὴ στύγναζε Ἰωσήφ καθορῶν μου τὴν νηδὺν· ὅφει γὰρ τὸ τιμωμένον ἐξ ἐμοῦ, καὶ χαρήσῃ καὶ ὡς Θεὸν προσκυνήσεις, ἡ Θεοτόκος ἔλεγε τῷ ἑαυτῆς μνηστῆρι μολῶσα τοῦ τεκεῖν τὸν Χριστὸν· ταύτην ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· Χαῖρε κεχαριτωμένη, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος καὶ διὰ σοῦ μεθ' ἡμῶν.

Καὶ αἱ συνήθεις εὐχαί.

Εἰς τὸν Στίχον Στίχ. προσόμοια Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Ανθος ἐκ γῆς Ζακύνθου τερπνόν, ἀναβλαστῆσαν εὐωδίας τῆς χάριτος, ἐκχέει τὰς μυριπνύους ταῖς διανοαῖς πιστῶν, ὁ κλεινὸς πατέρων Διονύσιος. Πηγὴ τε ἀένναος, τῶν ἰάσεων πέφυκε· πάλαιος θεῖον, τῶν θαυμάτων ἀκένωτον, ἐκκλησίᾳ δὲ, ὁ φωστὴρ ὁ λαμπρότατος, φέγγος φαῖνον τὸ ἄδυτον, τοῖς πέρασι σήμερον ἐν τῇ λαμπρᾷ αὐτοῦ μνήμῃ, ἣν ἐκτελοῦντες δοξάζομεν· Χριστὸν τὸν Σωτῆρα τὸν δοξάζοντά τοὺς τοῦτον θερμῶς δοξάζοντας.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Εστειλάς συμπαθῶς σπλαγχνισθεὶς, τὸν μαισιόφονον σου ὁ μαίμωτος δέξασθαι, καὶ τοῦτον δὴ εἰσθειλάς μετὰ ἀδύλου στοργῆς, μυχαῖς ἐνδοτάτοις ἐγκατέκρυψας, χειρῶν ἐκρυβόμενος, τῶν ζητούντων τὸν ἄνθρωπον, δεινῶς σπαράξαι, ἀπηνὴ ἀλιτήριον, ἐν οἰκῇματι, ὃ κατόκεις πανόλβι· τοῦτο δὲ ὅλον ἔπραξας, πληρῶσαι βουλόμενος τὴν ἐντολὴν τοῦ Δεσπότου, κακοποιούντας κελεύοντας, φιλεῖν ὁλοφύχως, καὶ πολλὴν ἀμνησιακάκις χάριν παρέχοντας.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σοὶ Κύριε ἐνδύσονται.

Χαίροις ὁ τῶν Στροφάδων φρουρὸς καὶ μονάζοντων τῶν ἐκεῖ ὁ παρὰ κλητος, διώκτης τῶν πολεμίων, καὶ πειρατῶν ἀσεβῶν κατὰ τῶν ὁσίων τὰ ὁρήματα· ζητούντων ἐκάστοτε, ἐξαρπᾶσαι σπαράξαιτε, ἀναχατιζῶν κραταιὰ ἀντιλήψει σου, καὶ προσύργιον, τῆς μονῆς ἐνδεικνύμενος· ὄντως ἀκαταμάχητον, καὶ στύλος καὶ στῆριγμα, τῶν ἱερῶς ἀσκουμένων, ὑπογραμμὸς τε σωτήριος, καὶ τύπος ὑπάρχων Διονύσιε διὸ σε νῦν μακαρίζουσι.

Δόξα Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν κλεινῶν προπατόρων τὰς ἀρετὰς ἐμιμήσω κατ' ἔχνο· Θεοπέσι· Ἀβραάμ τὸ φιλόξενον, Ἰακώβ τε τὸ ἰκακον, καὶ Ἰὼβ τὸ ἀμειπτον, Μωϋσεως τὸ ἄπλαστον, καὶ Δαβὶδ βασιλέως τὸ πρᾶον, τὸ συμπαθῆς καὶ φιλόστοργον· διὸ Χριστὸς καὶ ζῶντα καὶ μεταστάντα σε, θεοσημείαις καὶ τέρασιν, ἀφθόνως ἐδόξασε, καὶ τῇ σεπτῇ ἐκκλησίᾳ ὡς ἀρετῶν ἐνθέων κειμήλιον παρέθετο· ἐν ᾗ ἐστῶτες ψαλμικῶς βοῶμέν σε, τὴν

πόλιν σου τὴν ἐνεγκοῦσαν, καὶ πᾶσαν ἀλλοδαπὴν ὀρθοδόξων, ταῖς πρὸς Θεὸν σου πρεσβείαις ἅγιε διαφυλάττε.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Υπόδεξαι Βηθλεὲμ τὴν τοῦ Θεοῦ μητρόπολιν, φῶς γὰρ τὸ ἄδυτον ἐπὶ σὲ γεννησάμενη. Ἀγγελοι θαυμάσατε ἐν οὐρανῷ, ἄνθρωποι δοξάσατε ἐπὶ τῆς γῆς, μάγοι ἐκ Περσίδος τὸ τρισάκλειον δῶρον προσκομίσατε, ποιμένες ἀγραυλοῦντες τὸν τρισάγιον ὕμνον μελωδήσατε, πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν παντουργό.

Τὸ νῦν ἀπολύεις τὸ τρισάγιον καὶ τὸ ἀπολυτίκιον.

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον καὶ Αἰγίνης τὸν πρόεδρον, καὶ φρουρὸν μονῆς τῶν Στροφάδων, Διονύσιον ἅπαντες τιμήσωμεν συμφώνως οἱ πιστοί, βοῶντες πρὸς αὐτὸν εὐλογοῦντες· σαῖς λιταῖς τοὺς τὴν σὴν μνήμην ἐπιτελοῦντας σῶζε καὶ βοῦντά σοι. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ θαυμαστῶσαντι, δόξα τῷ δωρησαμένῳ σε ἡμῖν, πρέσβυν ἀκοίμητον.

Δόξα τὰ αὐτό, καὶ νῦν τοῦ Γαβριὴλ φθεγξ. καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, Τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ ἀπολυτίκιον Δίς. Καὶ νῦν τοῦ Γαβριὴλ φθεγγόμενου.

Εἰς τὴν πρώτην στιχολογίαν Ἦχος α΄.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αγάπης τῷ δεσμῷ συντεθεῖς θεοφόρε, διέλυσας τρανῶς, τὴν κακίαν τῆς ἐχθρας, φονέα γὰρ συγγόνου σου, περνεύοντά τῇ σκέπῃ σου, μὴ εἰδότα σε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ εἶναι, δίκης ἕωςας ἐπικειμένου θανάτου, καὶ σῶσον ἀπέστειλας.

Δόξα ὁμοιον.

Οὐκ ἔγωγ τὸν Θεόν, θς ἀγάπη ὑπάρχει, ὁ μὴ ἐχθρὸν φιλῶν, θς πλησίος τυγχάνει, διόπερ καὶ ἐπλήρωσας ἐντολὴν θεῖαν ὅσις, καὶ τὸ ἐγκλημα, σοῦ ἀδελφοῦ φονοκτόνῳ, συνεχώρησας, κατὰ Θεὸν ὡς οἰκτιρῶν Θεῷ τ' εὐχρέστησας.

Καὶ νῦν.

Μεγάλως ὁ Θεός, ἀγαπήσας τὸν κόσμον, τὸν ἄγγελον βουλῆς, ἐκ τοῦ τῆς μεγάλης, τῷ κόσμῳ μὲν ἀπέστειλεν εἰς ἀγάπης ἐπίδειξιν, τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐκ τῆς ἀγνῆς σαρκωθέντα, τεχνησόμενον, ἐν Βηθλεὲμ τῷ σπηλαίῳ, ταχὺ δὲ δοξάζωμεν.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν Κάθισμα Ἦχος δ΄.

Ὁ ὕψωθεις ἐν τῷ Σταυρῷ.

Προσενεχθεὶς ἀπὸ παιδὸς τῷ Κυρίῳ, δι' ἀρετῶν σεβασμιώτατε πᾶτερ, ὁσία ὄντως γέγονας εὐπρόσδεκτος Θεῷ, κλέος ἐχρημάτισας τῶν

δοίων τρισμάκρ, θεῖον ἐγκαλλώπισμα ἱερῶν ἐρήνης, καὶ νῦν πρεσβεῖς, ὑπὲρ εὐσεβῶν ἐρταζόντων ἐν πίστει τὴν μνήμην σου.

Δόξα ὁμοιον.

Οἱ τῶν Στροφάδων θεοφόροι πατέρες, ἐν ταῖς ἀνάγκαις ἀρωγὴν σε καὶ ῥύσιν, καὶ ἱατρὸν πανάριστον γινώσκουσιν αἰεὶ, πάντων τὰ νοσήματα, θεραπεύοντα τάχει, νέρος τε ἐλαβύνοντα ἐξ ἀγροῦ τῶν ἀνείρων, καὶ οὐρανόθεν ὄμβρον ἀγαθὸν μάκρ ἐκπέμποντα τῇ μετιτεῖ σου.

Καὶ νῦν.

Ο δι' ἀγάπην πατρικῆς εὐσπλαγχνίας, πρὸς ἡμᾶς πέμψας τὸν υἱόν ἐπ' ἐσχάτων, ἐκ τῆς πανάγνου ἀσπορον φορέσαντα ἐν γῇ, σάρκα τὴν ἀνθρώπινον, ἵνα ῥύσῃ τῆς πλάνης, πλάσμα τὸ ἀνθρώπινον αὐτὸς πάντας ἐν πίστει, καταξιώσαι γέννησιν υἱοῦ, τοῦ προσκυνῆσαι ἀξίως δεόμεθα.

Μετὰ τὸν πολυέλεον Κάθισμα Ἦχος δ΄.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Δεσμευθεῖσα τῷ δεινῷ, γυνὴ ποτὲ ἀφορισμῷ διαλύθη σοῦ πιστοῦ, ὑπὸ θεράποντος Χριστοῦ, εἰς γῆν αὐτίκα στραφεῖσα ἐξ ἧς ἐλήθη καὶ πάντες θεαταί, ἐπτύξαν πάνυ σεπτέ, σὺ δὲ ὡς ταπεινῶς καὶ πόρρω δόξης κενῆς, τὸ γεγονός μὴδόλως σαφηνίσας, βιωντὸς σου ἐπατίμησας· ἀλλὰ σὲ χάρις πηγὴν θαυμάτων, τοῖς πᾶσι μάκρ ἀνέδειξες.

Δόξα ὁμοιον.

Γυναικὶ θεοσεβεῖ, κατ' ὄναρ ὠρθῆς καὶ αὐτῇ ἔρως· οἶκον μὴ πεσεῖν ἐν συσεισμῷ ἀλλὰ θαρρύνει τῇ ἐπισκέψῃ τῇ σῇ μέγιστε Ἱεράρχα· ἐστῆριξας δ' αὐτὸν ταῖς σαῖς ἀγίαις εὐχαῖς· καὶ πάντας ἐν αὐτῷ τοὺς ἐνοικοῦντας πιστῶς, ἔκτοτε δὲ ὁ οἶκος καθωρᾶθη πάτερ τρανῶς ἀκατάπτωτος, καὶ ἦν οὖν θαῦμα, φθίμενον οἶκον, στήναι πάντων στεφάνων.

Καὶ νῦν.

Ετοιμάζου Βηθλεὲμ, ἡνοικταί πᾶσιν ἡ Ἑδὲμ, εὐτρεπίζου Εὐφρατὴ, ὅτι τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, ἐν τῷ Σπηλαίῳ ἐξήνθησεν ἐκ τῆς παρθένου. Παράδεισος καὶ γὰρ ἡ ἐκείνης γαστήρ, ἐδείχθη νοπτῶς, ἐν ᾧ τὸ θεῖον φυτὸν, ἐξ οὗ φαγόντες ζήσομεν, οὐχὶ δὲ ὡς ὁ Ἀδάμ. τεθνηζόμεθα. Χριστὸς γεννᾶται, τὴν πρὶν πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ α΄. Ἀντίφωνον τοῦ δ΄. ἤχου. Προκειμένου,

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τά. Πᾶσα πνοὴ. Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην. Ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας.

Ὁ Ν. Δόξα, Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Καὶ τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Αγάλλεται σήμερον ἡ ἐκκλησία Χριστοῦ καὶ πανηγυρίζει φαιδρῶς καὶ νῦν ἱεράρχην ὁρῶσα ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῶς εἰσαχθέντα, τὸν σεπτόν

Διονύσιον, ὃς ἀδιαλείπτως πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων τὴν ἱερὰν αὐτοῦ κοίμησιν.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου καὶ τὰ ἐξῆς. Οἱ κανόνες.

Ὁ παρὼν, τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Βιρμῶν εἰς ζ'.

Ὡδὴ α'. Ἦχος α'.

Ὡδὴν ἐπινίκιον ἄσσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι θαυμαστὰ τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραὴλ ὅτι δεδοξασται.

Ὡς μόνῃ τὸν ἄχρονον υἱὸν ἐν χρόνῳ τεκοῦσα σαρκούμενον Παναγία ἄχραντε, πάντα τὰ χρόνια, τῆς παναθλίας μου ψυχῆς, πάθῃ θεράπευσον.

Τὰ τραύματα πάντα γνε τὰ τῆς ψυχῆς μου, καρδίας τὴν πύρωσιν, λογισμοῦ τὴν σκότωσιν, καὶ τοῦ νοῦς ἐκτροπᾶς, ἀφάνισον ὡς συμπαθῆς ταῖς σαῖς δεήσεσι.

Τὸ φῶς ἡ κησάσα τὸν λυτρωτὴν μου, τοῦ σκότους με λύτρωσε καὶ βασάνων ἄχραντε τῶν αἰώνιων ἐκεῖ, ὅπως σωζόμενος ὑμῶν τὰ μεγαλειά σου.

Νοός μου πανάμωμε τὰς ἀμαυρώσεις, φωτὶ σου ἀπέλασον, ἡ τὸ φῶς κησάσα τὸ ὑπὲρ ἐννοίαν, καὶ δώρησαι μοι ἀγαθὴ τὸ φῶς προσβλέψαι τὸ ἐκ σοῦ ἐξανατεῖλαν ἡμῖν.

Ὁ κανὼν τοῦ Ἁγίου Ἰῆρος καὶ εἰρμὸς ὁ αὐτὸς οὗ ἡ ἀκροστιχίς

Νικολάου ἱερέως Γαβριλοπούλου πλὴν τῆς ἐννάτης.

Ναός μου τὴν ζήφωσιν φωτὶ τῷ θεῷ λαμπρύνας ἱκάνωσον εὐφρημασαι μέλλοντος τὴν θείαν μνήμην σου σαῖς Διονύσιε λιταῖς Αἰγίνης πρόσδρε.

Ἰδοὺ συνευφραίνονται τοῖς Ζακυνθίοις πατέρες σεβάσμιοι, τῶν Στροφάδων ἅπαντες, καὶ τῆς Αἰγίνης λαός· ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ κοινοῦ αὐτῶν προστάτου θερμοῦ.

Κλεινῶν γεννητῶρων μὲν υἱὸς ἐγένου, λαμπρῶν καὶ εὐδόξων τε, ἀλλ' αὐτὸς κατέλιπες ὡς νουνεχέστατος, πᾶσαν προσπάθειαν σοφῇ γνήνης σχέσεως.

Θεοτοκίον.

Οἱ Μάγοι σκοπούμενοι ἄστρον Περσόθεν, αὐτὸ ἐπεπόμενοι ταχυδρόμους σπεύδουσιν, εὐρεῖν τὸν ἄνακτα, ὃν ἐν Σπηλαίῳ σαρκικῶς τεκεῖν παρθένος μολεῖ.

Ἄλλος κανὼν τοῦ Ἁγίου Ἰῆρος ὁ αὐτός. Ποίημα Ἀγγέλου Συμμαχίου

Πρὸς τὸ Χριστὸς γεννᾶται.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Γέρας Ζακύνθου Ζακύνθος γεραίρει.

Χριστὸς γεννᾶται.

Γεραίρειν σήμερον θέλοντι, Χριστοῦ σε ἱεράρχην τὸν ἐνδοξον, Χρῆ-

στὸν παῖρσιν αἰτῆσαι, ἰσχὺν δωρήσασθαι μοι σὺ ὑμνωδῶ, ὅπως κατὰ χρέος εὐφρημήσω σε ἀξίως Διονύσιε.

Ἐκ γῆς Ζακύνθου ἀνέτειλες, ὡς ἥλιος λαμπρὸς ἱερώτατε, Χριστοῦ ἐκκλησίαν ἅπασαν, αὐγάζων ταῖς ἀκτίσι σῶν ἀρετῶν, διὸ νῦν συμφώνως, ὑμνωδαίς οἱ πιστοὶ σε μεγαλύνομεν.

Δόξα.

Ῥητόρων γλῶσσαι οὐ σθένουσι, λαλῆσαι ἱκανῶς προτερήματα, τὰ σὰ πρὸς ἀξίαν ἐνδοξε, καὶ γὰρ ὑπὲρ τὴν φύσιν ὥρθης ἐν γῇ, μάκαρ τοῖς ἀγγέλοις, ὁμιλῶν θεοπρεπῆς καθάπερ ἄγγελος.

Καὶ νῦν.

Ἀγγέλων δῆμοι ἐξίστανται, ὁρῶντες ἐπὶ γῆς ἀφικόμενοι, υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν ἀνάρχον, υἱὸν σου γεννηθέντα χρόνῳ σεμνῇ, καὶ παρθένον αἰθῆς σε φυλάξαντα ἀγνὴν ὥσπερ τὸ πρότερον.

Καταβασία.

Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε, Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε· ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ, ἀννυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδοξασται.

Ὡδὴ γ'.

Στερεωθήτω ἡ καρδιά μου.

Χαῖρε ἡ ῥάβδος ἡ βλαστήσασα, εὐθαλὲς καὶ ἄνθος ἀμάραντον· χαῖρε ἡ τράπεζα ἐν ἧ ἄρτος ἅγιος πρόκειται, οὗ οἱ τρώγοντες πικνύννῃ, οὐ θνήσκουσι πώποτε.

Ἦς στεριεύουσας διανοίας μου, ἀκαρπίαν πᾶσαν ἀπέλασον, καὶ καρποφόρον ἀρεταῖς, τὴν ψυχὴν μου ἀνάδειξον, Παναγία Θεοτόκε, τῶν πιστῶν ἡ βοήθεια.

Ῥῦσαί με πάσης κατακρίσεως καὶ πολλῶν σκανδάλων τοῦ ὄρεως, τοῦ αἰωνίζοντος πυρός καὶ τοῦ σκότους πανάμωμε, ἡ τὸ φῶς ἀποκησάσα, ἡμῖν τὸ ἀνέσπερον.

Τὸ ἀπαράιτητον κριτήριον, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἀσβεστον, καὶ τὴν ἀπόφασιν ἀγνὴν, τὴν φρικτὴν ὀλως δέδοικα, σπεῦσον σώσον πρὸ τοῦ τέλους ἀγαθὴ τὸν ἱκέτην σου.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Λαμπρύνας πάτερ αἰσθητήρια, τῆς ψυχῆς σου ταύτην ἐκτέλεσα, δοχεῖον θεῶν ἀρετῶν καταγώγιον πνεύματος, καὶ ἐν σοὶ ἐπανεπαύσατο, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἀνεπιστρόφως τρίβον ὅσις, τὴν στενὴν καὶ λίαν ἐπίπονον, βαδίαν ἐφθασας αὐτὸ ὄρεκτον τὸ ἀκρότατον, καὶ πρὸς πλάτος παραδείσου, κατοικεῖν εἰσελήλυθας.

Ὅ τὰ κρυπτὰ γινώσκων Κύριος, καὶ νεφροῦς ἐτάζων ὡς γέγραπται, προεγνωκῶς γνώμης τῆς σῆς, τὸ εὐθὲς καὶ ἀκέραιον, σὲ ποιμένα προχειρίζεται, Αἰγίνης πανάριστον.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ νικᾶ οὐ μόνον βρότειον, ἀλλὰ καὶ νοῦν πάντα ἀγγελικόν, συγκαταβάσεως τῆς σῆς, Χριστὲ βάθος τὸ ἄπειρον, Θεὸς γὰρ ὢν σάρκα δούλου, ἐσχῆ νῦν τευ ἐνδύσασθαι.

Ἄλλος τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Σοῦ τελούντας μάκαρ, ἐκ βαθέων καρδίας τὴν κοίμησιν, ἐν τῇ λαμπρᾷ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, φωτοφόρῳ ἡμέρᾳ τυχεῖν τῆς χαρᾶς ἀξιώσον, τῆς ἀνεκφράστου ἱκείνης παιδρῶς, εἰς αἰῶνας ἁγίε.

Ζωῆς ἀκηράτου, κληρονόμον γενόμενος ὅσιε, νῦν ἐν τῇ γῇ τῇ τῶν πραέων, εὐφροσύνης ἀγάλλῃ ἐνθα καὶ ἡμῶν μνημόνευς σὼν αὐτοχθόνων πρεσβέων θερμῶς, σωτηρίας τεύξασθαι.

Δόξα.

Αοράτων πάτερ ἐκδομάτων τῶν ἄνω προκύψας τὰ νῦν, τῇ ἐνεγκούσῃ δὲ παράσχου, ἐκ Θεοῦ εὐλογίαν, τροφῇ οἷα σὴ μακάριε, καὶ τοὺς οἰκοῦντας ἐν ταύτῃ πιστοὺς, ἅγιε περισώζε.

Καὶ νῦν.

Κλεινὸν τόκον κόρη, σοῦ προφῆται οἱ θεοὶ προέφησαν, ὃν ἐν βραχεῖ ἐν τῷ Σηλαίῳ, προσκυνήσωσι Μάγοι Περσῶν βασιλεῖς οἱ ἐνδοξοί, καὶ σὺν αὐτοῖς οἱ ποιμένες τραυῶς τὸ θαῦμα κηρύττουσιν.

Καταβασία.

Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ πατρὸς γεννηθέντι ἀρρέυστως υἱῷ, καὶ ἐπεσχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπόρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοηθώμεν, ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν ἅγιος εἰ Κύριε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὴν ἀγίῳ ποθήσας ὄντως ζῶν, καὶ γένων τὸν βίον μεμισηκώς, ἅγιον ἐξήλωσας πολιτείαν τὴν ἐνθεον, ἐκ νηπίου δὲ ταῦτα, συνέσει διέκρινας, καὶ σαρκὸς μὲν τὰ πάθη, νῦν καθυπέταξας, ὅθεν καὶ τὸν ὄλβον, σκυβαλήσας γονέων, ἀπέβαλες ὄλβιε, Διονύσιε ὅσιε καὶ Χριστῷ ἠκολούθησας· σπεῦσον οὖν πρεσβείαις πρὸς Θεόν, αἰωνίου πάντας πυρὸς ῥύσασθαι, τοὺς ἐορτάζοντας πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα ὁμοιον.

Τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου ἀκηκώς, ἀγαπᾶν ἐχθροὺς, φάσκοντος ἀκραιφνῶς, θερμῶς συνετήρησας ἐν ὧσι τῆς καρδίας σου, διὸ καὶ ἀδελφόν σου κακῶς τὸν φονεύσαντα, ἐκ χειρὸς ἰχνεύοντων, εὐσπλάγχυνος διέσωσας, εἰτα νοουθήσας, συμπαθῶς τοῦτον μάκαρ, μακρὰν ἐξαπέστελλας, τῆς πατριδος μακρόθυμε, καὶ ἐφρόδιον ἔδωκας, πρεσβέων Χριστῷ τῷ Θεῷ δωρηθῆναι τῷ ἀθλίῳ ἄρεσιν, τετολημῆκoti τοιαῦτα συνεργεῖα δαίμονος.

Καὶ νῦν ὁμοιον.

Η πηγὴ τῶν χαρίτων σὺ ἁληθῶς, θεομήτωρ ὑπάρχεις· γένει βροτῶν,

Θεὸν ὡς ἡ τέχασα, ποιητὴν πάσης κτίσεως, χαριτόνυμε κόρη, διὸ δυνάμει σε, εὐσεβῶς προσκυνῆσαι ἡμᾶς καταξιώσον πιστεὶ προσκυνῶντας, τῷ Σηλαίῳ καὶ φάτῃ τὸν ὑψίστον ἀνακτα, δι' ἡμᾶς ἐνδυσάμενον· σάρκα ἵνα ῥύπον, τῆς ψυχῆς ἐκκαθήρῃ καὶ θεώσῃ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὀλισθήσαντα φθόνῳ ἀρχεκάκου ὄρεως.

Ὡδὴ δ'.

Ἐν πνεύματι προβλέπων προφῆτα Ἀθακούμ.

Παρθένε Παναγία ἀμώλυντε σκηνή, μολυνθέντα πταίσμασι καθάρισόν με νῦν τῶν οἰκτιρῶν σου βάνισι καθαρωτάταις, καὶ δός μοι χεῖρα βοηθείας ἵνα κράζω, δόξα σοι ἁγνή θεοδόξαστε.

Ελέσόν με μόνη, ἐλέους ἡ πηγὴ, θεοτόκε τέχασα καὶ λύσον τὴν δεινὴν, ψυχῆς μου νόσον καὶ πώρσιν τῆς καρδίας, δακρύων ῥεῖθρα καὶ κατάνυξιν πρὸ τέλους, θείαν δωρουμένη πρεσβείαις σου.

Θανάτου μὲν αἰτία, ἡ εὖα τοῖς βροτοῖς, συμβουλίᾳ ὄρεως γεγέννηται ἁγνή, σὺ δὲ παρθένε τεκούσα, λόγῳ τὸν λόγον ἀθανασίας καὶ ζωῆς πρόξενος ὤφθης, ὅθεν ἐπαξίως ὑμνοῦμέν σε.

Εν πνεύματι προφῆται προειδόν σε ἁγνή, ὅρος πύλιν τράπεζαν ἁγίαν κιβωτόν, λυχνίαν θρόνον ζωῆς στάμνον καὶ κλίνην, Θεοῦ μκτέρα ἐν συμβόλοις σὲ δηλοῦντες, ὧν ἡμεῖς ὀρώμεν τὴν ἐκδοσιν.

Τοῦ ἀγίου ὁ αὐτός.

Ιεευσας παμάκαρ ἀδόλως τῷ Θεῷ, θύων τὴν ἀνέμακτον θυσίαν ἀκραιφνῶς, ψυχὴν καθάρας μελέτη συνεχῇ νόμου, καὶ τῆς σαρκὸς δουλαγωγήσας τὰς αἰσθήσεις, ὤφθης οἰκητῆριον πνεύματος.

Επήκουσεν ὁ Κύριος δεήσεως τῆς σῆς, καὶ γυναῖκα θηήσας δεσμῷ ἀφροισμοῦ, εὐχῆς σου ταύτην διέλυσε καὶ εἰς κόλιν, ὅστᾳ τε ἅμα μετεποίησεν ἀθρόως, ὡς ξενοπρεποὺς θεωρήματος;

Ρητόρων ἀτονοῦσιν εὐγλώττων αἱ φλογγαί, τῆς ἀμνησικακού σου ψυχῆς τὸ εὐγενὲς ἐγκωμιάσαι τὸν κτείναντα γὰρ ἀδίκως, τὸν σύγγονόν σοι οὐκ ἡμύνω ἀλλὰ μᾶλλον, τοῦτον φιλοφρόνως εἰσδέδεξαι.

Θεοτοκίον.

Εξέστησαν ὁράσαι ἀγγέλων στρατιαί, ἄνθρωπον γενόμενον τὸν πάντων ποιητὴν, ὃς μετ' ὀλίγον τεχθήσεται ἐν Σηλαίῳ, ὑπὸ μητρὸς ἀειπαρθένου καὶ ἐν φάτῃ νήπιον καθάπερ ὤφθῃσεται.

Ἄλλος Ῥάβδος ἐκ τῆς ρίζης.

Υμνοῖς μεγαλύνωμεν πιστοί, νῦν πάντες Διονύσιον τὸν ἐκ Ζακύνθου ἀνατείλαντα, φωστῆρα τ' Αἰγινήτων ἐν κυλάσι λάμψαντα, ἐνθα τρυκατωφαίς τῶν θαυμάτων, ἐξήστραψεν εὐσεβῶς, ζῶρον τεκακίας ἐσκέδατε.

Νέμων τὸ σὸν ποίμνιον καλῶς, θεγορίαις πάνσοφε, τὸ τάλαντόν σου ἀνεπλήρωσας, διὸ καὶ θείας φωνῆς καλούσης ἀκήκοας, εἰσελθε προθύμως πιστὲ δούλε, καὶ σκίρτα θεοπρεπῶς, νῦν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Δόξα.

Θέλων τρικυμίας τῶν παθῶν, βιωτικῶν ἀπόσασθαι τῷ σὺ ποιμένι χαῖρε ἐρησας, καὶ ἄλλον μὲν ἀντὶ σοῦ ποιμένα εἰσήγαγες, λέγων λάβε ποιμνίον μου τόδε, καὶ ποίμενε ὡς κἀγὼ, διδασκαίς ἐκτρέφων ἐκάστοτε.

Καὶ νῦν.

Ὄντως μέγα θαῦμα κατιδεῖν, τὸν ἐν ὑψίστοις Κύριον ἐπὶ τῆς γῆς καταπτοχεύσαντα, δι' οἴκτον τὸν πρὸς ἡμᾶς, ὅθεν καταχρέος νῦν, πάντες ἐν Σπηλαίῳ προσδραμόντες, βοήσωμεν τῇ σεμνῇ χαῖρε βροτῶν γένους ἀνάπλασις.

Καταβασία.

Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσοῦ, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς Χριστὲ, ἐκ τῆς παρθένου ἀνεβλάστησας ἐξ ὅρου ὁ αἰνετὸς κατασκήνιον δασέως ἡλθες σαρκοθεῖς ἐξ ἀπειράνδρου, ὁ αὐλὸς καὶ Θεὸς δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδὴ ε'.

Τὸ φαινὸν ἡμῖν ἐξανέτειλον.

Χαῖρε ἀμίαντε καὶ πανάσπληε μήτερ ἀπειράνδρε, χαῖρε ἐμψυχε φωτὸς νερέλη τοῦ ἀπροσίτου, χαῖρε παντευλόγητε Μαρία Πανάχραντε.

Χαῖρε ἡδύπνοον καὶ πανεύρομον κρίνον πανήμωμε, μύρον τίμιον, εὐοδιάζων πιστῶν καρδίας, ῥόδον τὸ ἀμάραντον ἀγνή χαῖρε Δέσποινα.

Ὡς κιβωτὸς σεμνὴ ἀγιάσματος, καὶ ὡς πυρίμορφος θρόνος ἅγιος, καὶ ὡς παλάτιον ἡγιασμένον, Δέσποινα ἐχώρησας, Θεὸν παντοκράτορα.

Σὲ ὁ θεόδοτος νόμος πάναγε, καὶ ὁ θεόδροσος πόκος πανάχραντε, καὶ ὁ θεόγραφος ἐδήλου τόμος, λόγος γὰρ ἀγράφου πατρός, ἐν σοὶ ἐγράφη σαρκί.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Ὡς Ἰσραὴλ ὁ πάλαι τὴν ἐρυθρὰν, οὕτω καὶ σὺ διέβης αἰοδήμει, ἀβράχης ἔχνης ποταμοῦ ῥεύμα, οἷδε γὰρ αἰδεῖσθαι σε, καὶ φύσις ἀναίσθητος.

Σοῦ υἱὸς οὐδόλως τετόλμηκε, βαδίζοντας καμμάκαρ καθάψασθαι, χειμῶνος πέλοντος σφοδρῶ, καὶ πάντες οἱ παρόντες ἐκθαμβοί, ὁρῶντες ἐγένοντο.

Γεραίρειν σε οὐ παύσεται Ζάκυνθος, ὡς ἄγρυπνον ὑπάρχοντα φύλακα, τῶν οἰκητῶν αὐτοῖς πιστῶν, τρισμάκαρ, οὐς φρούρει δεήσεις ταῖς σαῖς Διονύσιε.

Θεοτοκίον.

Ἀστὴρ μνηθεὶ μάγῃς τὸν Κύριον, Σπηλαίῳ νῦν τεχθῆναι ἐρχόμενον, ὑπὸ μητρός παρθένου ἀπειράνδρου οὐ προεορτάζομεν τὴν ἐνσαρκον γέννησιν.

Ἄλλος. Θεὸς ὢν εἰρήνης πατήρ.

Υἱὸν τοῦ ὑψίστου πατρός Ἰησοῦν, ἀγαπήτας ἐξ ὅλης καρδίας σου, τὰ θεῖα μὲν ἐντάλματα ἐτήρησας αὐτοῦ, διὰ καὶ τὸν φονέα, ὁμαλμόνος φιλότατον, παραδόξως παρειδεις, συγγνώμην τούτῳ παρέχόμενος.

Ζωὴν τὴν ἀμείνω θεόφρων ποθῶν, τῆς ζωῆς τῆς προσκαίρου ἡλόγησας, καὶ πάντα οἷα σκῆδχλα ἡγήτω τὰ ἐν γῇ δι' ὅπερ ἐπαξίως τὰ ἄνω

κεκτημένος, σὺν ἀγγέλοις ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν Χριστὸν ἱκέτως.

Δόξα.

Ἀρκεῖ τὰ νῦν τῇ πόλει Ζακύνθῳ λαμπρᾷ πλουτισάσῃ τὸ θεῖόν σου λείψανον, κομπάζειν γηθοσύνης τε σκιρτᾶν πνευματικῶς, ὅτι θερμόν προστατὴν, καὶ ἀρωγὸν ἐν πᾶσι, σὲ γινώσκει ταχέως, ὅθεν ἐνδίκως καὶ γεραίρει σε.

Καὶ νῦν.

Καλῶς Ἡσαίας τὸν σὺν τοκετὸν, προῖδων φωτισθεὶς θεῖον πνεύματι, ἰδοὺ παρθένος ἔθισεν ἔξει Θεὸν γαστρί, καὶ τέσσεται σωτῆρα, τοῦ γένους τοῦ βροτείου, ὅνπερ ἀλόγων φάττη σπαργανθόμενον ὀψόμεθα.

Καταβασία.

Θεὸς ὢν εἰρήνης πατήρ οἰκτιρῶν τῆς μεγάλης βουλῆς σου τὸν ἄγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον ἀπέστειλας ἡμῖν, ὅθεν θεογονοῦσας πρὸς φῶς ὁδηγηθέντες, ἐκ νυκτὸς ὀρρίζοντες, δοξολογοῦμέν σε φιλόφρονε.

Ὡδὴ ς'.

Τὸν προφῆτην Ἰωνᾶν.

Χαῖρε πύλη τῆς ζωῆς, καὶ χρυσὴ περιστέρα, νοητοῦ κατακλεισμοῦ, παῦλαν φέρουσα σεμνὴ, τὸ καύχημα, τῶν ὀρθοδόξων, χαῖρε πανθαύμασε.

Προστασία τῶν πιστῶν, ἀθυμούντων χαρμονὴ εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς, ἐμπλησὼν πνευματικῆς τοῦ δούλου σου, τοὺς πεποιθότας εἰς σὲ πανύμνητε.

Κυβερνήτης μοι γενοῦ, θαλαττεύοντι ἄε, ἐν πελάγει τῶν δεινῶν, τῶν τοῦ βίου πειρασμῶν, καὶ σῶσόν με, πρὸς σωτηρίας ὅρμον ἰθάνασα.

Τρικυμίας λογισμῶν, καὶ παθῶν ἐπαγωγὰι, καὶ βυθὸς ἀμαρτιῶν, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, χειμάζουσι, βοήθησόν μοι ἅγια Δέσποινα.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Βεβαιούται ἱερεὺς, ὁ Παγκράτιος σοφὲ, μύσῃν εἶναι σε Θεοῦ, πεπτωκέναι γὰρ αὐτῷ, σὺ εἰρηκας, τὸν θεῖον ἄρτον, ἱεουργοῦν τι ποτέ.

Ῥωμαλαίως τὴν ἰσχύν, συνπατήσας τοῦ δεινοῦ, κοσμοκράτορος ἐν γῇ, νῦν τρυφᾷ ἐν οὐρανοῖς, τὰ ἐπαθλα, τῶν σῶν ἀγώνων, μάκαρ δρεπόμενος.

Ἰκετεύειν ὑπὲρ σῶν, εὐλαβῶν συμπολιτῶν, μὴ ἐλλείπης ἐκτενῶς Διονύσιε Χριστὸν, τὸν Κύριον, σὲ γὰρ προστατὴν πάντες κεκτήμεθα.

Θεοτοκίον.

Ἡ Παρθένος τοῦ τεκεῖν, παραγίνεται σαρκί, ἐν Σπηλαίῳ Βηθλεὲμ, τὸν ἀχώρητον παντὶ, δὲ ἄγγελοι, μετὰ ποιμένων, δοξολογήσουσι.

Ἄλλος. Σπλάγγων Ἰωνᾶν.

Ῥυμες τὸν Θεὸν ἐν ὅλῃ καρδίᾳ σου, ἡνίκα φρικτὴν θυσίαν ἔθυσες, τὴν ἀναίμακτον, σωτηρίας λαοῦ πιστοῦ ἔνεκεν, ἄρτον οἶνον τε προσφέρων ὡς Μελχισεδέκ, νῦν δὲ καθορᾷς τὸν Κύριον, τῶν ἐσώπτρων, λυθέντων μακάριε.

Νέος Μωϋσῆς ἐδείχθης πανάγιε, χειμάρρου σφοδρῶ ῥεύμα συστειλῇς

λας πατέ, καὶ διώδευσας, συνοδία ἀδρόχῳ ποδὶ θαυμαστῶς, ὥσπερ πά-
λαι Ἰσραὴλ θαλάσῃ ἐρυθρὰ ὅθεν οἱ ὄρωντες ἔπτυσαν, σὲ εἰδότες, Κυ-
ρίου θεράποντα.

Δόξα.

Θέλων ἀλῖεις εὐπίστους ποιήσασθαι, εἰς ἄγραν καινὴν σφοδρῶς ἀπέ-
στειλας, καὶ ἐκτέλεσας, τοῦ χαλάσαι τὰ δίκτυα ῥήματι σοῖ, καθὰ πρῶην
Σίμωνα Χριστὸς ἐκέλευσε, καὶ πληθὺν ἰχθύων εἵλκυσαν, δυσπιστίαν τε
πᾶσαν ἀπήλασαν.

Καὶ νῦν.

Ἰδε πῶς ἀμνάς, τεκεῖν κατεπείγεται, ἐν μήτρᾳ ἀγνῇ ἀμνὸν βαστά-
ζουσα, ὅνπερ βλέποντες, θεοφόροι πατέρες ἀγάλλονται, σὺν αὐτοῖς τε
τῶν πιστῶν πάντα συστήματα, πόθῳ προσκικτῶσι σήμερον, σωτηρίαν
κοινὴν ἐκδεχόμεθα.

Καταβασία.

Σπλάγγνων Ἰωάν, ἐμβρυον ἀπήμεινεν, ἀνάλιος θῆρ οἷον ἐδέξατο, τῇ
Παρθένῳ δὲ ἐνοικήσας ὁ λόγος καὶ σάρκα λαβὼν διελήλυθε φυλά-
ξας ἀδιάφθορον, ἥς γὰρ οὐχ ὑπέστη ρύσεως, τὴν τεκοῦσαν κατέσχευεν
ἀπήμεινεν.

Κοντάκιον. Ὡς γ'.

Ἦ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον.

Ἐορτάζει σήμερον, τῶν Ζακυνθίων ἡ πόλις, ἑορτὴν χαρμόσυνον, σὺν
τῇ μονῇ τῶν Στροφάδων, Αἰγίναν τὴν ἐν Κυκλάσι προσκαλουμένην, ἁσμα-
σιν ἀξιοχρέως συνευφημῆσαι, καὶ φαιδρῶς πανηγυρίσαι, τὸ κοινὸν κλέος,
νῦν Διονύσιον.

Ὁ οἶκος.

Σιγησάτωσαν ἡδὴ σιγησάτωσαν οἱ μέχρι δεῦρο σφαλερῶς λέγοντες,
μὴ εἶναι τῇ θεοσώστῳ Ζακύνθῳ τὸν οἰκίον προστατῆν, καὶ πρὸς Θεὸν
πρέσβυν θερμότατον, καθὰ καὶ ἐν πολλαῖς τῶν ἐπιστήμων πόλεων καὶ
χωρῶν ὀρθοδόξων ἔνεστι γὰρ καὶ μάλα καλῶς ὁ σεπτὸς ἐν Ἱεράρχεις
Διονύσιος ὁ θαυμαστὸς Αἰγίνης πρόεδρος, ταύτης δὲ γόνος εὐκλεῆς καὶ
θρέμα ἀξιαίπενον. Οὐκέτι λοιπὸν ζηλοῖ Ζακύνθος ἡ εὐδαίμων Κεφαλ-
ληνίαν καὶ Κέρκυραν, τὰς φίλας γείτονας, διὰ τὸ αὐτὰς μέγα σεμνύ-
νεσθαι ἐπὶ τοῖς θεοῖς καὶ ἱεροῖς λειψάνοις Γερασίου τε καὶ Σπυρί-
δωνος, ἀλλοδαπεῖς τυγχάνουσιν ἄλλ' ἐκεῖνας μὲν προσφιλῶς συγκα-
λείται πρὸς φαιδρὰν πανήγυριν τοῦ ἰδίου αὐτόχthonος ὥσπερ δὴ καὶ
προσφόρος τὴν ἐν κυκλάσι προσφωνεῖ Αἰγίναν, σὺν τῇ πανσέπτῳ τῶν
Στροφάδων Μονῇ, τῇ τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν αὐτοῦ σκῆνον εὐτυχῶς θησαυ-
ρισάσῃ, τοῦ ἀξίως εὐφημῆσαι καὶ φαιδρῶς πανηγυρίσαι, τὸ κοινὸν
κλέος, νῦν Διονύσιον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ιζ'. Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν
Διονυσίου Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης τοῦ θαυματουργοῦ.

Στιχ.

ἔχει μὲν ἐν γῇ σῶμα Διονυσίου.

Νέου πόλος δὲ τοῦ δε τὴν ψυχὴν φέρι.

Ἐβδόμη τε δεκάτῃ θάνε Διονύσιος ὁ κλεινός.

Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ἁγίου.

Ἀξιοδάκρυτος εἶναι ἡ πλάνη εἰς τὴν ὁποίαν πλανᾶται ὁ δυστυχὴς
ἄνθρωπος, ξεπεσμένος διὰ τὴν παράβασιν ἀπὸ τὴν πρώτην του δό-
ξαν καὶ ἀθανασίαν, εἰς τὸν θάνατον καὶ φθορὰν, διωγμένος ἀπὸ τὴν
ἰδίαν του πατρίδα καὶ οὐράνιον μακαριότητα, εἰς τὴν κοιλάδα ταύτην τοῦ
κλαυθμῶνος, δηλονότι ἐκ τοῦ ψεύδους καὶ προσκαίρου τούτου κόσμου τὰς
ἀθλιότητας· δὲν κλαίει τοιαύτην ἐξορίαν δυστυχιστάτην, ἀλλὰ προση-
λωμένος ἐκ τοῦ κόσμου τὸ μάταιον, ἀλησμονήσας τελείως τὰς πρώτας
τιμὰς του καὶ ἀγαθὰ, καὶ ὥσάν νὰ μὴ εἶχε νοῦν, δὲν ψηφᾷ ὀλότεια
τοιούτου χαϊμόν, ἀλλὰ χαίρετε εἰς τῆς ἐξορίας τὴν δυστυχίαν καὶ βά-
σανα, καὶ ὡς ἄλογον ζῶον ἀφίνει νὰ σύρεται εἰς τὰς ὀρέξεις τῆς ἰδίας
του ἐπιθυμίας ἀπὸ τὰ πάθη τόσοσιν ὅπου κατὰ τὴν προφητικὴν φωνὴν
«παρασυμβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς.» Δὲν
ἔματαιώθη ὅμως εἰς τοιαύτην δυστυχισμένην πλάνην ὁ σήμερον παρ'
ἡμῖν ἑορταζόμενος ἅγιος, ὁ λαμπρὸς τὸ σῶμα καὶ λαμπρότερος τὴν
ψυχὴν, ὁ θαυμαστὸς οὗτος λέγω πατὴρ ἡμῶν Διονύσιος· ἐπειδὴ καὶ
ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας, ἀπ' αὐτὰ δηλαδὴ τῆς ζωῆς τὰ προοίμια, ἐρθασε
καὶ ἐκατάλαβε τὴν ἐλσεινὴν ἀφροσύνην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ τὸ
ἐπιζήμιον τῶν κοσμικῶν ἡδονῶν, τὰς ὁποίας καταφρονήσας μὲ γενναί-
τητα, ἠθέλησε νὰ μείνῃ γυμνὸς ἀπὸ κάθε τρυφῆς, πλοῦτον, δόξαν, καὶ
ἀνάπαυσιν, ὅπου τοῦ ἔταξεν ὁ κόσμος, καὶ ἡ μεγαλειότης τοῦ γένους
του· καὶ οὕτω ἐλαφρὸς ἀπὸ τόσα βάρη, ἐπτέρωσεν εἰς μοναχὴν τὴν
δουλεύειν τοῦ Θεοῦ, τὸν νοῦν, τὴν ἔφρουν, καὶ τὸν ἔρωτα τῆς ψυχῆς
του, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ πάλιν μὲ τοιοῦτον τρόπον τὴν ἀρχαίαν του δό-
ξαν, τὴν ἀθανασίαν, καὶ θείαν τρυφὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξέπεσε μὲ
τὸν προπάτορά μας Ἀδὰμ. Καὶ μολονότι νὰ τοῦ ἡγήροθι ἰσχυρότατος
πόλεμος ἀπὸ τοὺς τρεῖς θανατηφόρους ἐχθροὺς τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τὴν
σάρκα λέγω, τὸν κόσμον, καὶ τὸν διάβολον, διὰ νὰ τὸν αἰχμαλωτήσουν
καὶ αὐτὸν εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ ἀγάπην τους· αὐτὸς μ' ὅλον τοῦτο ἀν-
δριεύθη, καὶ ἀγωνίσθη κατ' αὐτῶν τόσοσιν, ὅπου τέλος πάντων, ἐδειξεν
ἀνωφελεῖς καὶ νεκρὰς ὅλας τὰς πολεμικὰς ἐνέδρας καὶ ἐπαναστάσεις,
ὅπου καθ' ἐκάστην ἡγεῖρον ἐναντίον του. Ὅθεν καὶ ὁ πανάγαθος Κύ-

ριος τὸν ἐδόξασε θαυμασίως καὶ ζῶντα καὶ μετὰ θάνατον. Χαρίζοντάς του τὴν ἀτελεύτητον αὐτοῦ δόξαν καὶ μακαριότητα, καὶ ἀφθαρτον κάμνοντας προσέτι τὸ πανέντιμον αὐτοῦ σῶμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐνεργοῦνται ἀκαταπαύστως εἰς τοὺς μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως ἐπικαλουμένους αὐτὸν, ἐξαίσια τερατουργήματα, τὰ ὅποια νὰ διηγηθῇ τινάς, ὅλα καταλεπτῶς, εἶναι ἀδύνατον· ὅμως διὰ δόξαν τοῦ ἱερέχου μας καὶ προστατοῦ Διονυσίου καὶ διὰ τὴν κοινὴν ὠφέλειαν, θέλω διηγηθῇ ὅσα εἶναι τῆς δυνάμεώς μου, καὶ ἀκούσατε.

Ἐννῶνται ὁ θαυμασίος οὗτος ἱερέχης εἰς τὴν περήφτημον Ζάκυνθον, ἀπὸ τοῦς εὐγενεστέρους, πλουσιωτέρους, καὶ ἐνδοξυτέρους ἀρχόντας τῆς αὐτῆς πόλεως. Ὁ πατὴρ του Μώκιος ὠνομάζετο τῷ γένει Σηκούρος, καὶ ἡ μήτηρ του Παυλίνα, ἀπὸ τὸ ἐκλαμπρότατον γένος τῶν Βαλθίων, ἀρχόντων τῆς γαληνοτάτης ἀριστοκρατίας τῶν Ἑνετῶν. Εὐθύς ὁποῦ ἀπεγαλακτίσθη, καὶ ἔρθασεν εἰς ἡλικίαν δεκτικὴν μαθήσεως, ἐδόθη ἀπὸ τοὺς γονεῖς του εἰς θεοσεβεῖς καὶ σοφοὺς διδασκάλους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους διδασκόμενος ὄχι μόνον τὰ γράμματα, ἀλλὰ καὶ τὰ καλὰ καὶ θεάριστα ἔηθ, ὡς εὐφυῆς ὁποῦ ἦτον εἰς τὸν νοῦν, ἔμαθεν εἰς ὀλίγου καιροῦ διάστημα τὰ ὅσα ἦσαν ἀρκετὰ νὰ τοῦ φωτίσουν τὴν διάνοιαν, διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν πλάνην τοῦ κόσμου, τοῦ προσκαίρου βίου τὴν ματαιότητα, καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἀθανασίαν. Καὶ ἐπειδὴ ἐπρόκοπτε καθημερινῶς εἰς πράξεις ἐναρέτους, καὶ θεοσεβείαν, ἔκρινε μὲ τὸν ἑαυτὸν του νὰ γένῃ στρατιώτης τοῦ ἐπουρανίου βασιλείως Θεοῦ, καθωπλισμένος μὲ τὸν θώρακα τῆς ἀκραιφνοῦς πίστεως, καὶ τὴν πανοπλίαν τῶν θεαρέστων του ἔργων, διὰ νὰ δυνήθῃ, νικῶντας τοὺς τρεῖς θανατηφόρους ἐχθρούς, νὰ ἀξιωθῇ νὰ ἀπολαύσῃ ὡς νικητῆς τροπαιοῦχος τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον. Ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ κοσμικαὶ φροντίδες, καὶ ὁ πολυτάραχος θόρυβος τῶν βιωτικῶς πραγμάτων τοῦ ἐμποδίζον τὸν τρόπον, διὰ νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὸν θεωρητὴν του σκοπὸν, καὶ ἔνθεον ἔρωτα, ἀπεφάσισε νὰ μακρύνῃ ἀπὸ τὰς συγχύσεις καὶ ταραχὰς τοῦ κόσμου, διὰ νὰ ἡμπορῇ ἀταράχως νὰ φαντάζεται τὰ οὐράνια, καὶ νὰ λατρεύσῃ ὁλοψύχως τὸν ποιητὴν του καὶ σωτῆρα Θεόν. Κρίνοντας λοιπὸν, κατὰ τὸν ἀπόστολον Παῦλον, τὰ πάντα ὡς σκύβαλα, πᾶσαν ἀπόλαυσιν τῆς παρούσης ζωῆς γενναίως κατεφρόνησε γονέων ἀγάπην, πλούτου ὄγκον, γένους περιφάνειαν, ἀξιομάτων τιμὰς καὶ δόξας, καὶ πᾶσαν ἄλλην σαρκὸς ἀρέσκειαν, καὶ ἡδυπάθειαν, καὶ φεύγοντας ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ ὡς ἀετός ὑπόπτερος, ἔδραμεν ὡς εἰς καλιὰν ψυχρωτῆριον, εἰς τὴν Στροφάδων βασιλικὴν μονὴν κειμένην κατέναντι τῆς Ζακύνθου πρὸς τὸ νῆπιον μέρος, μακρὰν ἀπ' αὐτῆς ἕως μίλια τεσσαράκοντα, καὶ φθάνοντας ἐκεῖ γεμάτος ἀπὸ πνευματικὴν εὐφροσύνην, ἀπὸ ἔκαμε τὴν διασταγμένην δοκιμὴν κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μοναδικῆς διαταγῆς, ἐνε-

δύθη ἀπὸ τὸν ἡγούμενον τῆς μονῆς τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα καὶ ἐτελειώθη καλόγηρος. Ἀγγαλὰ νέος εἰς τὴν ἡλικίαν, ὅμως ὑπερέβαινε εἰς τὰς ἀρετὰς καὶ τοὺς πλέον γέροντας καὶ ἐναρέτους πατέρας τῆς σεβασμίας ἐκείνης μονῆς. Ἀγρύπνα τὸ περισσώτερον τῆς νυκτός, τὸν ὅποιον καιρὸν ἐξοδιάζεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πνευματικῶν βιβλίων, καὶ εἰς ὕμνους καὶ δοξολογίας πρὸς τὸν Θεόν. Τῆς σαρκὸς τὰς συμπαθεῖς ὀρέξεις ἐχαλιναγώγει, καὶ ἐκαταδάμαζε μὲ πολυμέρους νηστείας, καὶ στοχαζόμενος τὴν οὐτιδανότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἐνέκκα τὸν δαίμονα τῆς ὑπερηφανίας μὲ ἄκραν ταπεινώσει· καὶ μιλῶντι ἐκατάγεται ἀπὸ ἐκλαμπρότατον γένος, ἐστοχάζετο ὅμως τὸν ἑαυτὸν του εὐτελέστερον ἀπ' ὅλους καὶ ἀναξιώτερον. Διὰ τὰ ὅποια καὶ αἱ πατέρες ὅλοι τῆς μονῆς τὸν εἶχον ὡς κανόνα τῶν ἀρετῶν καὶ εἰκόνα τῆς ὑπότητος, καὶ ἔπασχε καθ' ἑνας ἀπ' αὐτοῦ· νὰ τὸν μιμῆται, ὅταν τὸ κατὰ δύναμιν. Δοκιμασθεὶς ἀπὸ τοὺς προσεστώτας ἀνεδιέβη κατὰ βαθμὸν εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης διὰ νὰ προσφέρῃ ἱλαστηρίου εὐχὰς καὶ ἀναμάρτους θυσίας πρὸς τὸν Θεόν ὡς ὁ πάλαι Μελχισεδεκ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου· ἐπιθυμῶν μετὰ ταῦτα νὰ προσκυνήσῃ τοὺς ἁγίους τόπους τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἔκρινε μὲ θέλημα τῆς ἀδελφότητος νὰ περάσῃ εἰς τὰς κυκλάδας νήσους, ἡγουν εἰς τὰ δωδεκάνησα, διὰ νὰ εὕρῃ μὲ εὐκολίαν ἐκεῖ κἀνένα πλοῖον, νὰ ταξιδεύσῃ πρὸς τοὺς βρεθέντας ἁγίους τόπους, κατὰ τὴν ἔρεσιν τῆς καρδίας του. Ὅθεν περιεργόμενος τὰς νήσους ἐκείνας καὶ ζητῶν εὐκαιρίαν πλοίου, διὰ νὰ τελειώτῃ τὸν σκοπὸν του, ἀπέρασε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐκεῖ κατὰ τὴν τάξιν τῆς ἱερατικῆς πολιτείας, ἠθέλησε νὰ προσκυνήσῃ τὴν μητροπόλιν τοῦ τόπου, ὁ ὁποῖος ἔχων ἀκουστήν τὴν καλὴν φήμην τοῦ Διονυσίου. τὸν ἐπαρκαλίνεσε νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστάσιαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Αἰγίνης, ὁποῦ ἦτον τότε χηρεύουσα· αὐτὸς δὲ ὡς ταπεινόφρων καὶ μέτριος, ἐπροσφίξετο λέγων, πῶς δὲν ἦτον ἄξιος τοιοῦτου ἐπιχειρήματος, νὰ δεχθῇ τόσῃν φροντίδα ψυχῶν ἐπάνω του. Ἀλλ' ὁ σοφὸς καὶ συνετὸς μητροπολίτης, ὁποῦ δι' ἀκοῆς εἶγε τὰς ἀρετὰς τοῦ Διονυσίου, καὶ ἀπὸ τὸ σεμνοπρεπὲς του εἶδος ἐξεβαιώετο εἰς τὴν ἀψευδῇ φήμην, ὁποῦ τὸν εἶγε προκεκηρυγμένον, τὸν ἐδίασε τόσον ὁποῦ τὸν ἔκαμε καὶ ἐσυγκάτεβη, διὰ νὰ μὴ φανῇ περήνιος εἰς τὰ τοῦ ἀρχιερέως προτάγματα· τότε ἀναφῆρων δι' ἐπιστολικοῦ γράμματος, καὶ φανερώων εἰς τὸν κληρὸν καὶ λαὸν τῆς Αἰγίνης ὁ ἄνθρωπος Ἀθηνῶν πρόεδρος τὴν ἀξιοσύνην τοῦ ὑποκειμένου, καὶ πῶς βικίως τὸν ἔκαμε μὲ πολλὰ παρακαλῆσεις καὶ πνευματικὰς παραινῆσεις, καὶ ἔνευσε νὰ δεχθῇ τὴν αὐτὴν ἐπιστάσιαν, ὅλοι βιογνώμονες καὶ μὲ κοινὴν ψῆφον τὸν ἐλέξαν διὰ ποιμένας τοὺς καὶ διδασκάλους, δοξάζοντες καὶ ἐχρησιζόμενοι τὸν Θεόν, ὁποῦ τοὺς ἐπρονοήθη, πέμπων πρὸς αὐτοὺς διὰ κυβερνήτην καὶ ὁδηγόν, τοιοῦτον ἄνδρα θεοσεβῆ τε καὶ ἅγιον. Ἐχειροτονήθη λοιπὸν κατὰ

τὴν τάξιν, μετέδωκε τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, ἀπὸ τὸν αὐτὸν μητροπολίτην, Αἰγίνης ἀρχιεπίσκοπος. Πόση χαρὰ νὰ ἔγινε τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς ὅλους τοὺς Αἰγινίτας, κάθε εὐσεβὴς ὡς στοχασθῇ ἐμπιστευθεὶς τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐπιστασίαν τοῦ λογικοῦ ἐκείνου ποιμνίου, δὲν ἔπαυε καθημερινῶς νὰ τὸ διδάσκη με νοουθεσίας, με ἱερῶς λόγους, καὶ με ψυχοφελῆ παραδείγματα· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ φήμη πανταχοῦ τὸν ἐκλήρυτε, καὶ ὡς μαγνήτης τὸν σίδηρον, ἔσυρνε ὅλους πρὸς τοῦ λόγου του, διὰ νὰ ἀκούσῃ τὰ μελίστρτά του καὶ θεόσοφα λόγια, ὕστερον ἀπὸ ἱκανὸν χρόνον τῆς διοικήσεως ἐροβήθη, μήπως καὶ ὁ τῶν ἀνθρώπων ἔπαινος, ὅπου εἰς τὸσον τὸν ὕψωνε, τὸν κρημνήσῃ εἰς τὴν φάραγγα τῆς κενοδοξίας, καὶ ἐμελέτησε νὰ κάμῃ τοῦ θρόνου παραίτησιν. Ὅθεν ἀρίνων διάδοχον ἄξιον εἰς τὸν θρόνον τοῦ ἐτοιμάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὴν ποθητὴν τοῦ πατρίδα Ζάκυνθον· τότε εὐλογῶν τὸ ποίμνιόν του καὶ παρακαλῶν τὸν Κύριον νὰ τὸ διαφυλάττῃ ἁβλαβον, ἀπὸ ὁρατοῦς καὶ ἀόρατοῦς ἐχθρῶς, καὶ νὰ τοῦ χαρίσῃ ὅλα τὰ καταθύμια, ἀρῆκεν εἰς ὅλους κοινῶς θλίψιν ὑπέμετρον· φθάνων λοιπὸν εἰς τὴν ἡγαπημένην τοῦ πατρίδα, ἐπίσημος διὰ τοῦ ἀρχιερατικοῦ χαρακτῆρος, ἀνεκδιήγητον τὴν χαρὰν ἔλαβον ὅλοι οἱ συμπατριῶταί του, σεβόμενοι αὐτὸν ὡς νοητὸν ἄλιον τῆς ἀγιοσύνης, διότι εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον χηρεύουσα ἡ ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Ζακύνθου, οἱς τὸ 1589, ἐτάχθη ὁ ἀρχιερεὺς Διονύσιος με γράμμα Πατριαρχικὸν νὰ κυβερνήσῃ τὴν ἐπαρχίαν ἐκείνην ἐπιτροπικῶς ἕως νὰ γίνῃ ἡ νέα ψῆφος ὡς καὶ ἐγένετο, Πατριαρχεύοντος τότε τοῦ αἰοδιμοῦ πατριάρχου Ἰερεμίου. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὅχι με ὀρεξίν του, ἀλλὰ δι' εὐχαρίστησιν τῶν συμπατριωτῶν του, ὅπου τὸσον τὸν ἐπαρακάλεσαν, καὶ διὰ νὰ δειχθῇ εὐπειθὴς εἰς τὸ Πατριαρχικὸν πρόσταγμα, ἐδέχθη πρὸς καιρὸν τὴν ἐπιστασίαν τῆς ἀνωθεν ἐπαρχίας· εὐθὺς ὅπου ἔγινεν ἡ ψῆφος εἰς ἕτερον πρόσωπον, δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ διαμεῖνῃ συναναστρεπόμενος εἰς τὴν κοσμικὴν πολιτείαν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ συνευρίσκειται νοερῶς με τὸν ποιητὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ λεπτύνῃ τὸν νοῦν του με τὴν πνευματικὴν μελέτην καὶ θεϊκὴν κατανόησιν. Ἐχων ἤδη πρὸ χρόνων δέκα τόπον ἐπιτήδιον ἐτοιμασμένον διὰ νὰ ἡσυχάσῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του εἰς τοποθεσίαν πολλὰ ἀμύδιον εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται οἰκοδομημένον τὸ περιβόητον μοναστήριον τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐπονομαζομένης Ἀναφωνητρίας, μακρὰν ἀπὸ τὴν χώραν Ζακύνθου μίλια σχεδὸν εἰκοσι κείμενον ἐπάνω εἰς τὰ ὑψηλότερα ὄρη τῆς αὐτῆς νήσου πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος. Τοῦτο τὸ εὐχγὲς μοναστήριον ἐξουσιάζεται ὡς κτητορικὸν δίκαιον, ἡγουν ἰοῦς ποτρονάτου, κατὰ τὴν τῶν Λατίνων φωνήν, ἀπὸ τὴν γαλκνοτάτην αὐθεντίαν τῶν Ἑνετῶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ πρὸ καιροῦ ὁ Διονύσιος διὰ κατοικίαν τοῦ ἡσυχαστικῆν· ὡς καὶ ὡς ἀνέβη με τὸ κορμὶ ὑψηλὰ ὁ Διονύσιος πορευόμενος εἰς τὰ ὑψηλὰ ὄρη

ἐκεῖνα, τοιοῦτοτρόπως ὕψωσε καὶ τὸν νοῦν ὅπως διήλυε εἰς τὰ οὐράνια· δὲν ἐφραττάζετο ἄλλο παρὰ μόνον τὸ ἀσύγκριτον κάλος τῆς τρισηλίου θεότητος, καὶ τὸσον ἐλέπτυνε τὴν ψυχὴν του με τὰς νοεράς θεωρίας, ὅπου ἡμπορῶ σχεδὸν νὰ εἰπῶ, πῶς ἔγινεν ὅπως οὐράνιος· ἀρίτω νὰ διηγοῦμαι τὰς παθοκτόνους νηστείας, τὰς νηχθιμέρους προσευχάς, τὰς χαλεπὰς καὶ σωματοτιμωρικές χαμευνίας (διότι ἔχων τὴν κλίνην του κατασκευασμένην με πέτρας ἀγκυλωτάς, καὶ εἰς τὸ φαινόμενον εὐτρεπισμένην με γλαφυρὰ σκεπάσματα, δὲν ἔστεργεν, ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς του νὰ ἐμβαίνει εἰς τὸ κελλεῖόν του διὰ νὰ μὴ φανερωθῇ ἡ ἀρετὴ του αὐτῇ, ἀλλὰ μόνος κατὰ μόναν τὴν κλίνην του ἐκυσθέρνα) δὲν λέγω τὴν ἀσχόλατον ἐλεημοσύνην, διὰ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο μία βρύσις ἀένναος, ὅπου ἐπότιζε δαψιλῶς τοὺς διψασμένους πένιτας, ἔχων συνήθειαν κάθε χρόνον πρὸς τὸ ἄγρον πάσχα τῆς λαμπροφύρου τοῦ Κυρίου ἀναστάσεως, νὰ πέμπῃ μίαν μεγάλην βάρκαν τοῦ μοναστηρίου εἰς τὴν χώραν φορτωμένην ἀπὸ σιτάρι, ὄσπρια, ἀρνία, ἐρίφια, καὶ ἄλλα βρώσιμα με καλογήρους τῆς μονῆς νὰ τὰ διαμοιράζουσι εἰς πτωχοὺς κρυφίως κατὰ τὴν παραγγελίαν του. Σιωπῶ τὰς λοιπὰς του ἀρετάς, με τὰς ὁποίας ὅλας ὡς καρποφόρον δένδρον ἐφαίνετο φορτωμένος ὁ Διονύσιος· ὄντως ἄγγελος σαρκοφόρος, καὶ ἀνθρωπος ἀγγελόφρων κατὰ ἀλήθειαν ἐγνωρίζετο, ἐνουθέτα καθημέραν διδάσκων τοὺς πατέρας τῆς μονῆς ὅχι μόνον με τὸν λόγον, ἀλλὰ περισσότερον με τὸ καλὸν τοῦ παρὰδειγμα, τὸ ὅποιον εἶναι ἡ ὄντως ἀληθὴς καὶ πατρικὴ διδασκαλία, καθὼς διδάσκει καὶ ἡ γραφὴ λέγουσα, ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν· τοὺς ἐπαρακίνει νὰ φυλάττουν ἀπαράλακτως τὰς τάξεις, καὶ ἦθη τῆς μοναδικῆς πολιτείας, καὶ νὰ μὴ τολμήσουν ποτὲ νὰ παρέβουν καμμίαν ἀπὸ τὰς ὑποσχέσεις ὅπου ἔκαμαν, ὁπότεν τὸ ἀγγελικὸν ἐνεδύθησαν σχῆμα· ἀνάμεσα εἰς τὸ πολυάριθμον τῶν ἀρετῶν ὅπου τὸν ἐστάλιζον, πλέον ἀφ' ὅλας ἔλαμπεν ἡ θεώνυμος ἐκείνη ὅπου ρίζα καὶ θεμέλιον πασῶν τῶν ἀρετῶν ὀνομάζεται, ἡ κατὰ Θεὸν ἀγάπη καὶ πρὸς τὸν πλησίον· ἡ ὁποία τὸσον ἦτον ριζομένη εἰς τὴν καρδίαν του λέγω τοῦ πλησίον, ὅπου ὑπερέβη καὶ αὐτοὺς τοὺς ὅρους τῆς φύσεως, καὶ ἀκούσαστε παρακαλῶ με προσοχὴν καὶ εὐλάβειαν νὰ θαυμάσητε.

Ανθρωπὸς τις πάντολμος καὶ αὐθάδης, με χεῖραν παμμίανον ἀπεφάσισε νὰ φονεύσῃ Κωνσταντῖνον τὸν γνήσιον καὶ ἡγαπημένον ἀδελφὸν τοῦ ἀγίου, ὑποκείμενον ἀξιώτατον καὶ περιέλεπτον τῆς πατρίδος ἀρχοντα. Οὗτος ἀφοῦ ἐπραξέ τοιαύτην μικρονομίαν φοβούμενος τὴν δύναμιν τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος, ἔσφυγε διὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ζωὴν του, εἰς τόπους ἐρήμους καὶ ἀβάτους· τέλος πάντων (δὲν ἠξέσφω) ἡ κατὰ τύχην, ἡ κατὰ οἰκονομίαν μάλλον θεϊκὴν, διὰ νὰ φανερωθῇ ἡ μεγάλη καὶ παραδόξος ἀρετὴ τοῦ ἀγίου) ἐξέπεσεν εἰς τὸ προειρημέ-

νον Μοναστήριον τῆς Θεοτόκου Ἀναφωνητρίας, ἐκεῖ ὁποῦ ὁ ἅγιος ἤ-
 γουμένους· καὶ μὴ γνωρίζων ὅτι ὁ ἡγούμενος ἦτον ἀδελφὸς τοῦ φονευ-
 θέντος, ὅλος ἐντρομος, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον ὡς μισαποθαμένος, μὲ δά-
 κρυα γονατιστὸς πίπτει εἰς τὰ ποδάρια τοῦ Ἀγίου, καὶ τὸν παρακαλεῖ
 νὰ ἤθελε κάμῃ ἔλεος εἰς αὐτὸν νὰ τὸν φυλάξῃ εἰς τόπον ἀπόκρυφον·
 βλέπων αὐτὸν ὁ ἅγιος τοιαύτης λογῆς τρομασμένον, τὸν ἐρωτᾷ νὰ εἰπῇ
 τὸ αἴτιον τοῦ τοιοῦτου φόβου· καὶ ἀκούων παρ' αὐτοῦ πῶς ἐφύγεν ἀπὸ
 τὸν θυμὸν τῶν ἀρχόντων ὁποῦ ἐπήγαινον ξετρέχοντες νὰ τὸν εὑρουν
 καὶ θανατώσων, διότι εἶχε φονεύσῃ ἓνα ἀπὸ αὐτὸ τὸ γένος ὀνομα-
 ζόμενον Κωνσταντῖνον· ἀρίνω ἐδῶ τὸν καθ' ἓνα ἀκρατὴν νὰ στοχασθῇ
 πόσον πόνον νὰ ἐγροίκατε ὁ ἅγιος εἰς τὴν καρδίαν κατὰ φύσιν εἰς τοιοῦ-
 τον θλιβερὸν καὶ πικρότατον μήνυμα, μὴ ἔχων μάλιστ' ἄλλον ἀ-
 δελφόν· ἀλλάξεν ἡ δὲ τοῦ προσώπου του, τὰ φιλάδελφα δάκρυα ὡς
 ἀπὸ δύο θαλαρᾶς βρύττει εὐθὺς ἀπὸ τὰ ὀμμάτια του ἐδραμον, καὶ μὲ
 βαθύτατον στεναγμὸν εἶπεν· ὦ ἄνθρωπε, καὶ τί σοῦ ἐπταίσειν ὁ καλὸς
 ἐκείνος ἀρχοντας, καὶ τὸν θανάτωσες ἀδίκᾳ; τῶρα ὡς ἄνθρωπος ἐδιά-
 ζετο ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἀγάπην τῆς ἀδελφότητος νὰ κάμῃ ἐκδίκησιν,
 ἀλλὰ προτιμῶν τὴν θεϊκὴν ἐντολὴν, ὅπου προτάζει νὰ ἀγαθοποιούμεν
 τοὺς κακοποιούντας, ὁ μόνον δὲν ἐκακοποίησεν ἐκείνον τὸν πάσης τι-
 μωρίας καὶ παιδεύσεως ἄξιον, ἀλλὰ μιμούμενος ἐκτενῶς τὴν ἀνεξικα-
 κίαν τοῦ Δεσπότη μου Χριστοῦ, ὁποῦ διὰ τοὺς ἰδίους του σταυρωτάς
 ἐπαρκαλεῖ τὸν ἄχραντὸν του πατέρα, ἐπῆρε τὸν φονέα ἐκείνον, καὶ μὲ
 παρηγορητικὰ λόγια θαρρύνων αὐτὸν, τὸν ἔκρυψεν εἰς τόπον ἀπόκρυφον,
 φιλεῖων αὐτὸν μὲ πᾶσαν φιλοφροσύνην καὶ σπλάγχνος, ὥσπερ νὰ ἦτον
 ὁχι ἐχθρὸς ἀλλ' εὐεργέτης του.

Εἰς ὀλίγης ὥρας διάστημα, ἰδοὺ καὶ φθάνουν πολλοὶ ἀπὸ τῶν συγ-
 γενῶν τοῦ ἁγίου δρομαῖοι, ἰδρωμένοι ἀπὸ τὸν κόπον τῆς μακρᾶς ὁδοι-
 πορίας, καὶ ἀπὸ τὴν ἔμετρον λύπην σχεδὸν μισαποθαμένοι, συντροφια-
 σμένοι μὲ πλῆθος ἀνθρώπων καθοπιλισμένων· τοὺς ὁποίους βλέπων ὁ
 ἅγιος ὑπεκρίθη πῶς δὲν ἠξεύρει τίποτε, καὶ μόνον τοὺς ἐρωτᾷ νὰ εἰποῦν
 τὴν αἰτίαν τοῦ ἐρχομοῦ των, καὶ τῆς πολλῆς αὐτῶν θλίψεως· αὐτοὶ
 μετὰ πολλῶν δακρύων τοῦ ἐρανέρωσαν τὴν ἑλεεινὴν τραγωδίαν καὶ
 φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐρωτῶντες αὐτὸν ἀκόμι, ἐὰν εἶδε νὰ ἐπέρασεν
 ἀπ' ἐκεῖ ὁ φονεὺς, τὸν ὁποῖον ἐπήγαινον γυρεύοντας διὰ νὰ τοῦ πάρουν
 τὴν ζωὴν καθὼς καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἰδίαν ζωὴν ἐστέρησε τὸν ἡγαπημέ-
 νον του ἀδελφόν Κωνσταντῖνον. Ἐκλαυσεν ὁ ἅγιος, ἐθρήνησεν ὁμοῦ
 μὲ τοὺς συγγενεῖς του τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸν θάνατον, καὶ διὰ νὰ
 τοὺς κάμῃ νὰ μισέουσιν ἀπ' ἐκεῖ τὸ ὀγλιγορώτερον διὰ νὰ εὕρῃ ἄδειαν
 νὰ γλυτώσῃ τὸν ἑλεεινὸν ἐκείνον φονέα, ὁποῦ εἶχε κρυμμένον, τοὺς
 εὐχαλεν ἐκείθεν μὲ συμβουλευτικὰ λόγια, στέλνων αὐτοὺς τάχα πρὸς
 ἀκριβῆ ἐξέτασιν τοῦ φονεῦς· ὅθεν καὶ ἐπέτυχε τῆς γνώμης του· διότι

παρευθὺς ὁποῦ ἐμάκρυναν ἀπ' ἐκεῖ οἱ συγγενεῖς του, νοουθετῶν αὐτὸν
 μὲ τὸ νὰ τοῦ φανερώσῃ, πῶς ἦτον ἀδελφὸς τοῦ φονευθέντος ὑπ' αὐτοῦ,
 καὶ πνευματικῶς ἐρμηνεύων αὐτὸν, τὸν ἐδιόρθωσε, συγχωρῶν αὐτοῦ τὸ
 ἁμάρτημα, καὶ τότε συντροφιάζων αὐτὸν ἕως εἰς τὸ παραθαλάσσιον
 ὁποῦ ἦτο σιμὰ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ μοναστηρίου, καὶ δίδων αὐτῷ
 τὰ πρὸς χρεῖαν διὰ ζωοτροφίαν του, καὶ ταξίδι, εἰς ἄλλην χώραν,
 διὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ζωὴν του, τὸν ἐπεμψεν.

Ὡ ἀρετὴ! ὦ ἔργον ὑπερφυές! ὦ κατόρθωμα ὑπὲρ ἄνθρωπον! τὸ
 ὁποῖον ἀκούοντες ὄχι μόνον θαυμάζουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
 οἱ οὐράνιοι ἄγγελοι βέβαια ἐξεπλάγησαν· διὸ καὶ ὁ πλουτοδότης Θεὸς εἰς
 ἀνταμοιβὴν τοιαύτης χριστομιμήτου ἀρετῆς, τὸν ἐπλούτισε μὲ ὑπερ-
 φυῶν θαυματουργημάτων χαρίσματα, ἀπὸ τὰ ὅποια θέλομεν εἰπῇ
 μερικά.

Βουλόμενος ὁ ἅγιος μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὸ ἄνωθεν
 α.) **Β** μοναστήριον τῆς Ἀναφωνητρίας εἰς τῆς χώραν διὰ ὑπόθεσιν
 του, εἶπε τοῦ διακόνου του Δανιὴλ, (ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ τὰ
 Τρίκαλα τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἀνετράφη, καὶ ἐχειροτονήθη ἀπὸ τὸν
 ἅγιον· τὸν ὁποῖον ὡς ἐμπιστευμένον εἶχε πάντοτε εἰς τὴν συνοδίαν
 του) ἐτοιμάσου Δανιὴλ, νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν χώραν· ἐκεῖνος τοῦ ἀπε-
 κρίθη· Δέσποτα πανιερώτατε, ὁ καιρὸς εἶναι πρὸς βροχὴν· ὁ δὲ ἅγιος
 τοῦ λέγει ἅς κινήσωμεν εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ μὴ βάνης ἐμπόδιον· καὶ
 λοιπὸν πορευόμενοι δὲν ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τὸ μοναστήριον, ὁποῦ ἤρ-
 χισεν ἡ βροχὴ· λέγει ὁ διάκονος, Δέσποτά μου δὲν τὸ εἶπον ἐγὼ πῶς
 βρέχει; κάλλιον εἶναι νὰ γυρίσωμεν ὀπίσω, διατὶ ἡ βροχὴ ὅσον καὶ
 περισσεύει· αὐτὸς δὲ ὁ ὄντως ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ τοῦ εἶπεν, ἅς πηγαί-
 νωμεν ἐμπρὸς καὶ δὲν παθαίνομεν τίποτε· καὶ ὅσον ἐπέρινα ἡ ὥρα, τό-
 σον ἐπλήθευε ἡ βροχὴ. Ἀλλ' ὦ τῶν θαυμάτων σου Κύριε! μὲ ὄλον
 ὅτι καὶ τόσον περισσὴ νὰ ἦτον ἡ βροχὴ, ὅμως οὔτε εἰς τοῦ ἀρχιερέως,
 οὔτε εἰς τοῦ διακόνου τὰ ρούχα παντελῶς ἔγγιξε· καὶ φθάνοντας πα-
 ρεμπρὸς εἰς ἓνα πολυῤῥοον ποταμὸν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἦτον ἀνάγκη νὰ
 περάσουν, καὶ βλέποντες τὸν πλημμυρημένον ἀπὸ τὴν μεγάλην βροχὴν
 τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀπορῶν ὁ διάκονος λέγει πρὸς τὸν ἅγιον· καὶ τῶρα
 Δέσποτά μου πῶς ἔχομεν νὰ περάσωμεν τὸν ποταμὸν τοῦτον; τότε ὁ
 ἅγιος θαρσαλέως τοῦ ἀπεκρίθη· ἀκολούθει μοι ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ
 Χριστοῦ, καὶ μὴ δυστάξεις ὁλότελα· ὑπακούων λοιπὸν ὁ διάκονος
 ἠκολούθει, καὶ σιμῶνοντας ἐκεῖ (ὡ παραδόξον τερατουργίας) ἐστάθη
 τὸ ρεύμα τοῦ ποταμοῦ ἀκίνητον, εἰς ἓνα καὶ ἄλλο μέρος ὑψούμενον,
 ὥστε ὁποῦ ἐπέρασαν καὶ αἱ δύο χωρὶς ποσῶς νὰ βραχῶσι τὰ ποδάρια
 των· τότε βλέπων ὁ ἅγιος τὸν διάκονον ἐκπληττόμενον, εἰς τὰ ἐξαί-
 ρια ταῦτα τερατουργήματα, τοῦ ἔβαλεν ἐπιτίμιον νὰ μὴν ἤθελε πα-

νερώση ζώντος τοῦ ἁγίου τὰ ὅσα εἶδεν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἁγίου κρίνον διὰ ἀμάρτημα ὁ διάκονος νὰ κρατῇ κεκρυμμένα τοιαῦτα ὑπερφύη θαυμάσια, τὰ ἐφανέρωσεν εἰλικρινῶς διὰ νὰ δοξάζεται ὁ Θεός.

Εὐρισκόμενος ὁ ἅγιος εἰς τὴν χώραν, ἔτυχε νὰ ἀνοίξουν ἕνα τάβρι.) φον εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Νικολάου τῶν ξένων οὕτω καλοῦμενον, διότι ἐκεῖ ἐνταφιάζονται οἱ ξένοι, ὅστις εἶναι καὶ ἡ ἐπισκοπὴ τῆς αὐτῆς χώρας Ζακύνθου, διὰ νὰ ἐνταφιάσουν ἄλλο λείψανον ἀποθαμένου. Ἐκεῖ εὗρηκαν ἕνα κορμὶ γυναικὸς, ὅπου πρὸ καιροῦ ἦτον ἀποθαμένη, καὶ ἦτον ἄλυτον μὲ τὰ ροῦχά του, διότι ἀπέθανε μὲ δεσμὸν ἀφορισμοῦ ἢ ταλαίπωρος· ἐπήγον οἱ συγγενεῖς τῆς καὶ ἐπρόσπεσον εἰς τὰ πόδια τοῦ ἁγίου παρακαλοῦντες αὐτὸν μὲ δάκρυα νὰ ἤθελεν ὑπάγῃ εἰς τὸν ἀνωθεν ναὸν τῆς Ἐπισκοπῆς νὰ διαβάσῃ εὐχὴν συγχωρητικὴν εἰς ἐκεῖνο τὸ δεδωμένον σῶμα, ἵσως καὶ ὁ Κύριος ἤθελεν εἰσακούσῃ τὴν δέησίν του. Σπλαγχνισθεὶς ὁ ἅγιος τὰ δάκρυά των, ὑπῆγεν εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν νύκτα βαθεῖαν, ἔχων εἰς τὴν συνωδίαν του τὸν ἀνωθέν του διάκονον, καὶ τὸν ἐφημέριον τοῦ αὐτοῦ Ναοῦ, καὶ θεωρήσας τὸ πρᾶγμα, προστάσει νὰ εὐγάλουν ἔξω ἀπὸ τὸν τάφον τὸ πτώμα ἐκεῖνο, καὶ νὰ τὸ στήσουν ὀρθὸν ὡς ὁλόκληρον ὅπου ἦτον, εἰς ἕνα στασίδι τῆς ἐκκλησίας· τότε φορέσας τὸ ἐπιτραχήλιόν του, καὶ τὸ ὠμοφόριον, καὶ κλίνας τὰ γόνατα, καὶ ὦραν πολλὴν προσευχόμενος, ἐδέετο τοῦ Θεοῦ μὲ θερμὰ δάκρυα, νὰ λύσῃ ἀπὸ τὸν δεσμὸν τοῦ ἀφορισμοῦ τὸ ἄλυτον ἐκεῖνο πτώμα· καὶ διαβύζων τὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν εἰς αὐτῷ, ὡσάν νὰ ἦτον ἐμψυχωμένον τὸ ἄπνουν ἐκεῖνο σῶμα, κλίνας τὴν κεφαλὴν μὲ σχῆμα προσκυνήσεως πρὸς τὸν ἅγιον, ἵσως δι' εὐχαριστίαν τῆς μεγάλης χάριτος ὅπου ἔλαβεν, ἔπесе κατὰ γῆς, καὶ διελύθη παντελῶς εἰς χῶμα καὶ κόκαλα· ὡς δὲ ταπεινόφρων, καὶ τῆς κενῆς δόξης ἀλλότριος, ὅπου ἦτον ὁ ἅγιος ἔβαλε καὶ εἰς τοῦτο ἐπιτίμιον πρὸς τοὺς ἐκεῖ παρεστῶτας νὰ μὴ φανερώσουν ζωντὸς του τὸ γεγονός. παρόμοιον θαῦμα ἔκαμε καὶ εἰς ἕτερον ἀνδρὸς ἀφορισμένου λείψανον εἰς ἕνα χωρίον τῆς αὐτῆς νήσου Ζακύνθου καλούμενον Καταστᾶρι.

Τῖς ἀρχὸν ἐπίσημος καὶ πλούσιος ἀπὸ τὸ γένος του, ἐπροσκάλεσε τὸν ἅγιον μίαν φορὰν μὲ συνωδίαν καὶ ἄλλων προσώπων χρησίμων ἱερωμένων τε καὶ λαϊκῶν νὰ ὑπάγουν εἰς περιδιάβα- γ.) σιν διὰ θαλάσσης μὲ τὰ δίκτυα, εἰς τόπον παραθαλάσσιον πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῆς αὐτῆς νήσου καλούμενον κοινῶς Βοῖδι, ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται ἕνα μοναστήριον ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Τριάδος· καὶ ἐμβαλόντες εἰς τὸ πλοῖον οἱ καλεσμένοι μὲ τὸν καλέσαντα, ἀρχίσαν παρενθὺς κατὰ τὴν δεισιδαίμονά τους πλάνην οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι καὶ

ἀδιάνητοι ψαράδες νὰ γογγύζον ἀποσκηπαστικά ἐναντίον τῶν ἱερωμένων ἐκείνων προσώπων (ὡς ἔχει συνείθειαν νὰ κἀνὼ ὁ τοιοῦτος μωρὸς λαὸς καὶ ἀπαίδευτος) πιστεύοντες οἱ ἀνόητοι καὶ κακόπιστοι, πῶς ὅταν ἴδωσι ἐκκλησιαστικὸν ἄνθρωπον, δὲν προκόπτει τὸ ἔργον τους τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀλλὰ μάλλον ζημιώνεται, τὸ ὅποιον πολλὰς φορὰς παραχωρεῖ ὁ Θεὸς καὶ συμβαίνει διὰ τὴν κακοπιστίαν τους καὶ προπέτειαν. φθάσαντες λοιπὸν μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὸ Βοῖδι, τὸν διορισμένον τόπον, καὶ ἐξεληθόντες ἔξω εἰς τὴν γῆν, ὑπῆγον εἰς τὸ ῥηθὲν μοναστήριον, διὰ νὰ ἀναπαυθῶν καὶ ἐτοιμάσουν τὰ ἀναγκαῖα· οἱ δὲ ψαράδες κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ ἀρχόντος τοῦ καλέσαντος, ὑπῆγον νὰ ψαρέψουν ῥίπτοντες τὰ δίκτυα, καὶ στρεφόμενοι εἰς ὦραν ἱκανὴν κενοί, καὶ ἄμοιροι διόλου ἀπὸ ψάρια, ἐβάρυνον περισσότερον οἱ θηριογινώμονες, αὐξάνοντες τὸν γογγυσμὸν κατὰ τῶν ἱερωμένων τῆς συνωδίας ἐκείνης· ὅθεν ὁ ἀρχὼν ἐκεῖνος, ὅπου τοὺς ἐκάλεσε πρὸς ἀναψυχὴν, ἐδείχθη περίλυπος εἰς τοιαύτην κακὴν τύχην· βλέπων αὐτὸν ὁ ἅγιος, καὶ ζητῶν νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του, ὁ ἀρχὼν τοῦ τῆν εἶπεν ἀπλῶς, προσθέτων περιπλέον, πῶς τὸ βάρβαρον ἐκεῖνο γένος τῶν ψαράδων ἔχουν τόσην κακοδοξίαν ἐναντίον τῶν ῥησοφῶρων προσώπων, ὅταν πηγαίνουν εἰς ἐργασίαν, ὥστε ὅπου ἂν ὑπαντήσουν κανένα μὲ ἱερατικὸν ἔνδυμα, εὐθὺς ἀσύνετα λέγουν, πῶς δὲν ἐπιτυχεῖν ἄμῃ ἀστοχεῖ τὸ ἔργον τους· καὶ διὰ τοῦτο καὶ τώρα φαίνεται τους, ὅτι διὰ νὰ εἶναι εἰς τὴν συνωδίαν ταύτην πρόσωπα ἱερωμένα, ἔλαβον τοιαύτην ἀστοχίαν εἰς τὴν ψαρικὴν τους. Ὁ ἅγιος λυπούμενος διὰ τὴν ἀθυμίαν τοῦ ἀρχόντος, μάλλον δὲ σκανδαλιζόμενος εἰς τὴν σφαλερὰν γνώμην τῶν ἀπαιδευτῶν ψαράδων, προστάσει νὰ φέρουν τὰ δίκτυα ἔξω εἰς τὴν γῆν, καὶ βάνων ἐπιτραχήλιον, καὶ ἀναγνώσας εὐχὴν ἐπ' αὐτὰ, τὰ εὐλόγησεν, ὁμοῦ δὲ καὶ αὐτοὺς, ἔπειτα τοὺς εἶπεν· ὑπάγετε εἰς τὸν δαίνα τόπον τῆς θαλάσσης (δείχνον εἰς αὐτοὺς δακτυλοειδῶς τὸν τόπον) καὶ ἐκεῖ ῥίψατε τὰ δίκτυα, καὶ θέλετε πιάσει ψάρια πολλὰ κατὰ τὴν χρείαν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν σας· αὐτοὶ δὲ εἶπον· Δέσποτά μου, ἡμεῖς πηγαίνομεν μὲ τὴν ἁγίαν σου εὐχὴν νὰ σᾶς δουλεύσωμεν σήμερον ἀλλὰ ὁ τόπος ὅπου μᾶς δείχνεις, δὲν εἶναι ψαρότοπος, ὅτι ἐκεῖ ποτὲ ψάρι δὲν ἐπιάσαμεν· ἀλλὰ ἡμεῖς ἤξεύρομεν τὰ κατατόπια ἐδῶ τῶν ψαρίων, καὶ θέλομεν ῥίψει τὰ δίκτυα ὅπου μᾶς φανῇ κάλλιον. Ὁ ἀρχιερεὺς θεωρῶν τὴν προπετὴ τους ἀντιλογίαν λέγει τους ἐπιτιμητικῶς· θέλω κατὰ πάντα τρόπον νὰ τὰ ῥίψητε ἐκεῖ ὅπου ἐγὼ σᾶς λέγω· λέγει καὶ ὁ ἀρχὼν ὅς γινῇ τὸ θέλημα τοῦ ἀρχιερέως, καὶ μὴν ἀντιστέκεσθε εἰς τὸ προσταγμὰ του· κατὰ τοῦτο ὑπῆγον καὶ στασιμῶς ἄμῃ κατὰ τὴν γνώμην τους ἀπελπισμένοι, καὶ ῥίπτοντες τὰ δίκτυα εἰς τὸν προσταγμένον τόπον, ἐπιάσαν τόσον πληθὺς πολυσιδῶν ὀψαρίων, ὅπου μετὰ εἰς ἡμῶν ἐπὶ νὰ τὰ σύρουν, καὶ βάλουν εἰς τὸ πλοῖον· τότε ἐκθαμβοὶ γεγόμενοι, εὐθὺς μετέβαλον

τὴν ἀπιστίαν εἰς πίστιν, καὶ στρεφόμενοι εἰς τὴν γῆν φέροντες τὴν ἄγραν τῶν ψαρίων ὡς βραχέιον τοῦ θαύματος, ἔδραμον μὲ φόβον ὁμοῦ καὶ χαρὸν, καὶ πίπτοντες εἰς τὰ πόδια τοῦ ἁγίου, ὡμολόγουν μεγαλοφώνως τὸ σφάλμα τους, ζητοῦντες τὴν εὐλογίαν τοῦ ὁ δὲ πρῶτος καὶ θεὸς ἀνὴρ συγχωρῶν αὐτοὺς καὶ εὐλόγησας, τοὺς ἐνουθέτησε νὰ σέβωνται τὸ ἱερατικὸν σχῆμα, καὶ νὰ διώχουν ἀπὸ τὴν διάνοιάν τους τὰς ψυχολαβεῖς, δεισιδαιμονίας.

Οχι μόνον τῆς θαυματουργίας τὸ χάρισμα ἔλαβεν, ὁ ἅγιος ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ διορατικὸν εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ τ' ἀπόκρυφα ἀμαρτήματα, ὡς καθὼς ἐφάνη εἰς τινὰ ἱερομόναχον, ὁποῦ ὑπῆγε χάριν ἐξομολογήσεως πρὸς αὐτόν. Οὗτος ἦτον ἱερεὺς Ζακύνθιος ὀνομαζόμενος Παγκράτιος, τὴν γονικὴν ἐπωνυμίαν Ἀρβανιτάκης, ὁ ὁποῖος ἀκούων τὰς ἀρετὰς τοῦ ἁγίου, τὰ θαυμαστά του κατορθώματα, καὶ τὴν εἰσαγγελίαν πολιτείας, ὑπῆγε μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ ἐξομολογηθῇ εἰς αὐτόν, καὶ τελειώσας τὴν ἐξομολόγησίν του, τὸν ἠρώτησε ὁ ἅγιος, ἂν ἐνθυμῇτε τίποτε ἄλλο νὰ τοῦ εἰπῇ καὶ αὐτὸς ἀποκριθεὶς τοῦ εἶπε, πῶς δὲν ἐνθυμᾶται λέγει τοῦ ὁ ἅγιος· ἰδὲ καλὰ τέκνον μου, μήπως δι' ἀμέλειάν σου ἔφυγε κἀνένα ἀμάρτημα ἀπὸ τὴν μνήμην καὶ μείνης ἀδιόρθωτος; ὅθεν στάσου ὀλίγον, συλλογίσου μὲ τὸν ἑαυτὸν σου ἂν τύχῃ νὰ ἐνθυμηθῇς κἀνένα ἄλλο πταίσιμον, ὁποῦ νὰ ἔπραξες, διότι φαίνεται μου βέβαια πῶς νὰ μὴν ἔκαμες τελείαν τὴν ἐξομολόγησιν. Στέκεται ὁ ἱερομόναχος, στοχάζεται, λογιάζεται μὲ τὴν διάνοιάν του ὀλίγην ὥραν, καὶ ἔπειτα ἀποκρίνεται· Δέσποτά μου πανιερώτατε, δὲν ἤμπορῶ τελείως νὰ ἐνθυμηθῶ ἄλλο τίποτε, μόνον δόσε με τὴν λύσιν διὰ νὰ μὴ πειράζω τὴν ἀρχιερωσύνην σου, τότε βλέπων ὁ ἅγιος, πῶς ὁ ἐξομολογούμενος ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὸ μεγαλύτερον ἀφ' ὅσα ἀμαρτήματα εἶχε καμωμένα ὡς ἄνθρωπος, λέγει ὀλίγον μὲ αὐστηρότητα· δὲν ἐνθυμᾶσαι ταλαίπωρε, πῶς ἱερουργῶν τὴν δεῖνα ἡμέραν εἰς τὴν δεῖνα ἐκκλησίαν, ἀπὸ ἀμέλειάν σου, καὶ ὀλίγην σου προσοχὴν, ἔπεσε κατὰ γῆς ὁ τίμιος μαργαρίτης; ἀκούων τοιοῦτον λόγον ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἁγίου ὁ ἱερομόναχος, εὐθὺς τὸ ἐνθυμήθη, καὶ ἔμεινεν ὅλος ἐντρομος, ἐκπληττόμενος εἰς τὸ διορατικὸν τοῦ ἁγίου, βλέπων πῶς τὸ ἀπόκρυφόν του ἐκεῖνο παρὰπτωμα, ὁποῦ ἄνθρωπος δὲν ἤξευρεν, ὁ ἅγιος μὲ τοὺς νοερούς τῆς ψυχῆς ὀφθαλμοὺς τὸ ἐγνώρισε καὶ πίπτων εἰς τὰ ποδάρια του καὶ καταβρέχων αὐτὰ μὲ δάκρυα μετανοίας τοῦ ὁμολόγησε τὸ πταίσμα καὶ ἐζήτησε τὴν συγχώρησιν· ὁ πνευματικὸς πατὴρ Διονύσιος, ὡς μιμητὴς τοῦ συμπαθεστάτου μας Ἰησοῦ, ἐδέχθη τὴν μετάνοιάν του καὶ διόρθωσιν, ἐρμηνεύων αὐτόν νὰ προσέχῃ εἰς τὸ ἐρχόμενον, καὶ ὅταν ἱεουργῇ τὴν ἀναίμακτον ἐκείνην θυσίαν μὲ φόβον πολὺν καὶ τρόμον, καὶ μὲ περισσὴν εὐλάβειαν νὰ σιμῶνῃ εἰς

τοιοῦτον βασιλέα ἐπουράνιον εἰς τὸν ὁποῖον οὔτε αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι ἀκλινῶς ἀτενίσαι ἰσχύουσι. Μὲ τοιαύτας νοουθεσίας καθοδηγῶν αὐτὸν τοῦ ἔδωκε τὴν λύσιν, καὶ τὸν ἐπεμψεν εἰς εἰρήνην. Εἶναι καὶ ἄλλα ἀξιοδιηγητὰ τοῦ ἁγίου θαυματουργήματα, ὁποῦ ζῶν ἐτέλεσε, τὰ ὁποῖα σιωπῶμεν διὰ νὰ μὴ βαρύνωμεν τὴν εὐσεβῆ σας ἀκρόασιν, μὲ τὴν μακρολογίαν τοῦ διηγήματος, διότι εἶναι πρέπον νὰ εἰπώμεν καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ μετὰ θνήκτον ἐθαυματούργησε, καὶ ἐξ ἐκείνων τὰ ἀξιώτερα, ἐπειδὴ εἶναι πολλὰ καὶ ὅλα ἀξίαίπενα.

Πολιτευόμενος ὁ ἅγιος μὲ τοιαύτην διαγωγὴν εἰσαγγελλον βίου θεαρέστου, καὶ φθάσας εἰς βαθύ γῆρας φορτομένος ὡς ἄλλο πολύτρονον δένδρον μὲ τοὺς καρποὺς τῶν φαεινῶν του ἀρετῶν, ἔφθασεν ὁ καιρὸς νὰ μετεμψυτευθῇ εἰς τὴν γῆν τῶν πραγμάτων· καὶ προγινώσκων τὴν ἡμέραν τῆς μετοικησεώς του, τὴν ἐφανέρωσεν εἰς τοὺς ἀδελφούς τῆς μονῆς, τὰ πνευματικά του καὶ περιπόθητα τέκνα· οἱ ὁποῖοι ἀκούοντες τοιοῦτο θλιβερὸν μήνυμα, μὲ δάκρυα πολυστάλακτα ἔκλαιον, ἀπαρηγόρητα διὰ τὴν μέλλουσαν στέρησιν τοῦ καλοῦ τους πατρὸς, καὶ διδασκάλου, τοὺς ὁποῖους παρηγορῶν ὁ ἅγιος, νοουθετῶν καὶ εὐλογῶν αὐτοὺς, καὶ μὲ τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν ἀσπάζόμενος, παρέδωκε τὴν μακαρίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας τοῦ πλαστοουργοῦ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸ ἀχρὸ 1624 ἔτος ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ ἱ. 17. Τὸ σεβάσματόν του καὶ τίμιον λείψανον κατὰ τὴν παραγγελίαν του ἐντίμως, καὶ εὐλαβῶς ἐπεμψαν εἰς τὴν περίφημον μονὴν τῶν Στροφάδων, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε ἐνδυθῇ τὸ μοναχικὸν σχῆμα, καὶ εἶχε δοσμένην τὴν μετάνοιάν του. Οἱ δὲ πατέρες ὅσοι τῆς εὐαγούς μονῆς ἐκείνης τὸ ἐδέχθησαν ὡς θησαυρὸν πολύτιμον, καὶ εὐπρεπῶς τὸ ἐνταφίασαν εἰς μνημεῖον καινὸν εἰς τὸ παρακλησι τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς τὴν μάνδραν τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου.

Δὲν ἐπέρασε καιρὸς πολὺς, ὁποῦ πλεονάκις ἐφάνη κατ' ὄναρ εἰς τὸν ἡγούμενον τῆς μονῆς, καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς λέγων πρὸς αὐτοὺς, τί μὲ κρατεῖτε ἐδῶ εἰς τὸν τάφον κεκλεισμένον; εὐγάλετέ με ἔξω· καὶ συγκοινωνήσατε μετὰ τῶν ἀλλήλων ὁ ἡγούμενος μὲ τοὺς ἀδελφούς· τὸ ὄραμα τοῦτο, ἔκρουεν πῶς νὰ εἶναι θεϊκὴ ἀποκάλυψις· καὶ οὕτω κατὰ τὴν τάξιν τῶν ἱερῶν κανόνων θέλοντες νὰ κάμωσι τὴν ἀνακομιδὴν, ἀνοίξαν τὸν τάφον, καὶ εὐσύντες ὁλόκληρον, ἀκέραιον καὶ ἀνελλιπές τὸ πάντιμον ἐκεῖνο, καὶ ἱερὸν λείψανον, μετὰ τῶν ἀρχιερατικῶν του ἐνδυμάτων, μεθ' ὧν ἐνταφιάσθη, πνέον καὶ εὐωδίαν θαυμασίων, μὲ ὕμνους καὶ ψαλμωδίας, καὶ πᾶσαν ἄλλην εὐλαβείας ἐπιδειξὶν εὐγάνοντες αὐτὸ ἀπὸ τὸν τάφον, τὸ ἐμετάθεσαν εἰς ἐτοιμασμένην λάρνακα ἔσω εἰς τὴν νάρθηκα τῆς κυριακῆς ἐκκλησίας τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ μεταμορφώσεως.

Τούτο τὸ πάντιμον λείψανον εἶναι φυλακτήριον τῆς σεβασμίας ἐκείνης μονῆς, καὶ δὲν παύει νὰ θαυματοουργῇ καθ' ἡμέραν, ἱατρειῶν πᾶσαν ἀσθένειαν τῶν πατέρων· διώχνει τὸ πλῆθος τῶν καρποφθόρων ἀκρίδων, ὅπου ἐκεῖ συχνὰ πίπτουσι, φθείροντες τὰ γεννήματα τοῦ μοναστηρίου. Λιτανεύοντες οἱ πατέρες εἰς τοιαύτην ἀνάγκην μετὰ τὴν ἅγιον λείψανον γύρωθεν τοῦ μοναστηρίου, εὐθὺς ὡσάν ἀπὸ σκληρὰν μάστιγα διωκόμεναι αἱ ἀκρίδιαι ἐνομέναι εἰς εἶδος νέφους, ὅλαι εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης καταποντίζονται· πολλὰς φορὰς εἰς καιρὸν ἀνυδρίας, λιτανεύοντες οἱ αὐτοὶ πατέρες εἰς τὸν ἴδιον τρόπον μετὰ τὸ αὐτὸ λείψανον (ὅς εἶναι ὅσον θέλει ὁ καιρὸς εὐδιος, καὶ ἡ ἡμέρα ἡλιοστάλακτος) εὐθὺς συννεφιάζει ὁ οὐρανός, καὶ μετὰ πολλὰς βροχὰς ποτίζων τὴν διψασμένην γῆν, χαροποιεῖ τοὺς μονάζοντας, πλουτίζων αὐτοὺς μετὰ πολλοὺς καρποὺς γεννημάτων.

Εἶχεν ἓνα σπητι ἀνώγιον μέγαν εἰς τὴν χώραν τῆς πατρίδος ἐ. τοῦ ὁ ἁγίου, εἰς τὸ ὅποιον ἐκατοῖκα, ὅταν ἤρχετο ἀπὸ τὸ μοναστήριόν του τῆς Ἀναφωνητρίας εἰς τὴν χώραν· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του τὸ ἔλαβεν εἰς κατοικίαν μετ' ἐνοίκιον ἀπὸ τοὺς κληρονόμους τοῦ ἑνὸς ἄρχων συμπατριώτης του, εὐσεβῆς καὶ γνωστός τοῦ ἁγίου ἐν τῷ βίῳ· τοῦτο διὰ τὴν παλαιότητα τῆς οἰκοδομῆς ἦτον σχεδὸν χαλασμένον, καὶ ἡ κατάστασις του εἰς τὰ ὁμμάτια τῶν ἀνθρώπων ἐφοβέριζεν ὄλεθρον, μ' ὅλον τοῦτο ἔστεργε νὰ κἀθῇται εἰς αὐτὸ διὰ τὴν ἀγάπην καὶ εὐλάβειαν, ὅπου εἶχε τοῦ ἁγίου, καὶ εὐφραίνε μετὰ σέβας πολὺ τὰς πολλὰς του ἀρετὰς καὶ θεϊκά του προτερήματα· εἰς δὲ τὸ ἀρχ. 1661. ὅπου ὁ Θεὸς διὰ τὰς ἀγομίας τοῦ λαοῦ τῆς πόλεως καὶ νήσου ἐκείνης Ζακύνθου, τοὺς ἐπαίδευσεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας μετὰ δεινοτάτους καὶ βροχεροὺς σεισμοὺς, καὶ κινδύνους ἀφανισμοῦ, κρημνιζόμενα καὶ πολλὰ παλαιὰ ὀσπήτια, φοβούμενος πολλὰ ὁ ἐννοικος ἐκεῖνος ἄρχων τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, διὰ τὴν διεφθαρμένην κατάστασιν τῆς παλαιστάτης ἐκείνης οἰκοδομῆς ἡδουλήθη νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς παράμερον τόπον τοῦ κατωγίου τοῦ ῥηθέντος ἀνωγίου διὰ νὰ ἔχῃ ἄδειαν πρόχειρον νὰ φεύγῃ ἔξω εἰς κάθε κλόνον καὶ ταραχὴν τῆς γῆς· εἰς τὰ φθόκητρα τοῦ καιροῦ ἐκείνου μίαν νύκτα, Ἑλένη ἡ γυνὴ τοῦ ἄρχοντος ἐκεῖνου καλουμένου Μηχαὴλ τοῦ πύκλινου Συμμάχη σεμνοῦ καὶ θεαρέστου βίου ἀμφοῖν ἐρινοῦτες, βλέπει εἰς τὸν ὕπνον τῆς ἑνὸς ἀρχιερέα σεμνοπρεπῆ ἡλικίας μετρίας, καθὼς ἦτον ὁ ἁγίος πῶς ἀνέβη μετὰ τὸν Διάκονόν του εἰς τὸ ἀνώγι τῆς κατοικίας ἐκείνης, καὶ βαλὼν ἐπιτραχήλιον, καὶ ὁμοφύριον, ἔκαμεν εὐλογητὸν κατ' ἐμπροσθεν τῆς εἰκόνης τοῦ δεσπότη Χριστοῦ, ὅπου εὐρίσκειτο ἐκεῖ, καὶ ἀνέγνωσαν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ μικροῦ ἁγιασμοῦ, ἔπειτα ῥαντίσας μετὰ τὸ ἁγίασμα ὅλον τὸν οἶκον ἄνω καὶ κάτω ἐτήρωσεν εἰς τὴν ἀρχόντιαν ἐκείνην καὶ τῆς εἶπε μετὰ ἰλα-

ρὸν πρόσωπον· γίναι μὴ φοβοῦ πλέον· ἐκείνη ἐξυπνήσασα εὐθὺς, ἐξέπληνσε καὶ τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ μετὰ φόβον ὁμοῦ καὶ χαρὰν, τοῦ διηγήθη τὸ ὄραμα, ὃ ὅποιος ὡς θεοσεβῆς καὶ ἐνάρετος ἐκρινεν εὐλόγως, πῶς ἄλλο δὲν ἦτο παρὰ ἡ προστασία καὶ σκέπη τοῦ ἱερέως Διονυσίου, ὅπου ἐπέβλεπεν εὐστόχως εἰς τοιαῦτα φθόκητρα μεγάλα τὸν οἶκον ὡς κτήμα ἐδικόν του, καὶ διεφύλαττε σώους καὶ ἀζημίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῷ. Ὅθεν θεῖα χάριτι ἐνδυναμωθείς ὁ ἄρχων πανοικι διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου, ἐκατοῖκα μετὰ θερμὴν πίστιν ἀπόβως εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον, οὕτε βλάβην ποτέ, οὔτε ζημίαν ἔλαβε, καὶ εἰς ἄλλους σεισμοὺς μετὰ ταῦτα, ὅπου κατὰ καιροὺς ἐσυνέβησαν ἐκεῖ ἄλλ' εἰς αὐτὸν ἔδωκε τέλος τῆς ζωῆς θεοσεβῶς τὸ εὐλογημένον ἐκεῖνο ἀνδρόγυνον.

Μοναχὸς τις τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου Ματθαῖος, ὀνομαζόμενος ζ'. (ὃ ὅποιος ἐστάθη ὑποτακτικὸς τοῦ ἁγίου) μίαν νύκτα εὐρισκόμενος ἐκεῖ εἰς τὸ μοναστήριον, τοῦ ἐφάνη ὁ ἁγίος· εἰς τὸν ὕπνον του καὶ τοῦ εἶπε· Ματθαῖε, εἰπὲ τοῦ ἡγουμένου Νεκταρίου νὰ φυλάττεται προσεχῶς μετὰ τοὺς λοιποὺς τῶν πατέρων, διότι ἀπ' ἐδῶ καὶ ὀκτὼ ἡμέρας μέλλει νὰ γένη σεισμὸς μέγας, καὶ θέλει νὰ γένη μεγάλη βλάβη καὶ ζημία εἰς τὸ μοναστήριον· ἐγερθεὶς τοῦ ὕπνου ὁ ῥηθεὶς Μοναχός, καὶ στοχαζόμενος αὐτὸ δι' ἀπλοῦν ὄνειρον, δὲν ὠμολόγησε κἀνενὸς τὸ ἐνύπνιον. Ὅθεν κατὰ τὴν πρόφασιν τοῦ ἁγίου, μετὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἐγένετο σεισμὸς τόσον μέγας ὅπου αἱ περισσώτεραι οἰκοδομαὶ τοῦ μοναστηρίου ἔπεσον κατὰ γῆς, καὶ ἄλλαι ἐρράβρισαν καὶ μάλιστα ὁ θαυμαστός ἐκεῖνος πύργος εἰς τὸν ὅποιον ἐπάνω σκοπεύων ἓνας ἄλλος μοναχὸς κατὰ τὴν συνήθειαν, ὅπου ἔχουν νὰ κἀνωσι καθημερινῶς εἰς τὰς φυλακὰς, διὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ποντοπόρων κουρσάρων ἀλλοπίστων, ἔπεσεν ἓνα μέρος τοῦ πύργου, πίπτων μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ καλόγηρος, ὅπου ἐσκόπευε, κάτω εἰς τὴν μάνδραν, καὶ ἐπικαλούμενος εἰς ἐκεῖνο τὸ αἰρνίδιον συμβεβηκὸς μετὰ πίστιν τὴν βοήθειαν τοῦ ἁγίου (ὃ τῶν μεγίστων θαυμάτων Θεοῦ παντοδύναμο) μ' ὅλον ὅτι καὶ νὰ ἦναι τόσον ὕψηλός ὁ πύργος, ἔμεινεν ὁμοῦ ὁ πῶς ἀβλαβῆς εἰς δοξάν Θεοῦ, καὶ ἐπαινὸν τοῦ ἁγίου, ὅπου ταχέως προσθάτει τοὺς αὐτὸν πιστῶς ἐπικαλουμένους.

Εἰς τοῦς ἀρχ. 1645 ὅπου τῶν Τούρκων ἡ ἀρχὴ ἐμελλεν (ὡς ζ'.) ἔτρεχε λόγος) νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ μέρη τῶν Στροφάδων, ὅταν ὑπῆγεν εἰς τὴν Κυδωνίαν πόλιν τῆς Κρήτης, ἤγουν τὰ Χανιά, φοβούμενοι οἱ πατέρες νὰ μὴ τοὺς κακοποιήσουν οἱ ἀγαρρηνοὶ, πέρνοντες τοῦ ἁγίου τὸ λείψανον μετὰ τὰ ἐπίλοιπα πράγματα τοῦ μοναστηρίου, ὑπήγον εἰς τὸ ἀντικρυ νησί τῆς Ζακύνθου, διὰ νὰ φυλαχθοῖεν περ-

νοντες προσέτι και όλα τὰ πρόβατα και κτήνη και φθάνοντες εις τὸ μετόχιόν τους, εις ὀλίγας ἡμέρας, ἐτυφλώθησαν ὅλα ἀδιαφόρως· και τοῦτο ἦ κατὰ βασκανίαν τοῦ μισοκαλοῦ δαίμονος, ἢ κατὰ θεϊαν οἰκονομίαν, διὰ τὴν δοξασθῆναι αὐτοῦ. Ὅθεν θλιβόμενοι ὑπέμετρα οἱ πατέρες εις τοιαύτην αἰφνίδιον συμφορὰν, δὲν ἠμπόρεσαν νὰ εὗρουν ἄλλο ἱατρειὸν ὠφελιμώτερον, εἰμὴ μόνην τοῦ ἁγίου τὴν βοήθειαν· ἐπειδὴ ποιοῦντες ἁγιασμόν, και ἐγγίζοντες τὰς χεῖρας τοῦ τιμίου λειψάνου αὐτοῦ, εις τὸ ἁγιασμένον ὕδωρ, ἐβράντισαν μ' αὐτὸ τὰ τυρφοθέντα ζῶα και ὅλα κοινῶς παρῆναι, ἐφωτίσθησαν, και ἀνέβλεψαν,

η.) **Μ**ία ἀρχόντισσα συγγενὴς τοῦ ἁγίου ὀνόματι Ἀγγελὰ εις τὴν ἄνωθεν Ζάκυνθον, ἠσθένησε βαρέως ἀπὸ ἀποπληξίαν, και ὄχι μόνον ἡμιζυρος ἔμεινεν, ἀλλὰ και βουβὴ και ἀλαλός· διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ὁποίας δὲν ἔλθεισαν οἱ πλέον ἔμπειροι ἱατροὶ νὰ μεταχειρισθῶσιν ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ἐπιστήμης, ἀλλ'· εις κακὸν ἐκοπίσαν, διότι ὄχι μόνον δὲν ὠφελήθη ἡ ἀσθενὴς ἀρχόντισσα, ἀλλὰ μᾶλλον εις τὸ χειρόν ἐλθοῦσα ἀπελπίσθη τελείως διὰ τὴν ὑγίαν της· τέλος πάντων ἐνθυμηθέντες οἱ συγγενεῖς της, πῶς εις τὴν αὐτὴν χώραν εὐρίσκειτο ὁ ἐλάχιστος δάκτυλος τοῦ ποδὸς τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ ἁγίου, ἐπαρακάλεσαν νὰ τὸ φέρουν εις τὴν οἰκίαν τῆς ἀρρώστημένης, και ἐγγίζοντες αὐτὴν σταυροειδῶς μὲ αὐτὸν μετὰ πίστεως και εὐλαθείας, διὰ χειρὸς ἱατρικῆς εις τὸ στόμα και εις τὰ ἀπονενεχρωμένα της μέλη (ὡ τοῦ θαύματος) εὐθὺς ἡ ἀφωνία διελύθη, και τὰ ἀκίνητα μέλη ἀνέλαβον τὴν κίνησιν και ἰάθη ὡς τὸ πρότερον.

θ.) **Ο** ἄνωθεν δάκτυλος τοῦ ἱεροῦ λειψάνου ἐπέμψθη ἀπὸ τὸν τότε ἡγούμενον τῆς μονῆς τῶν στροφάδων εις τὴν Ζάκυνθον, πρὸς ἁγιασμόν τῆς πατρίδος τοῦ ἁγίου, και παραμυθίαν, και πνευματικὴν ἀγαλλίαν τῶν συμπολιτῶν του· ἐπειδὴ και ἕνας χριστιανὸς πηγαίνων ἐκεῖ χάριν προσκυνήσεως, και ἀσπαζόμενος τὸ ἅγιον λείψανον, ἔκοψε κρυφὰ δι' εὐλαθείαν του ἐκείνον τὸν δάκτυλον, διὰ νὰ τὸν πάρῃ μαζὶ του· ὁ ὁποῖος θέλων νὰ εὕρῃ ἀπὸ τὸν νάρθηκα, ὅπου ἔκειτο τὸ λείψανον ἐμποδίζετο ἀοράτως. Ὡστε ὅπου εἰδὼν τὸ θαῦμα, ὡμολόγησε τὴν ὑπόθεσιν εις τοὺς πατέρας τῆς μονῆς· ὅθεν ὁ ἡγούμενος πέρνων αὐτὸν τὸν δάκτυλον, τὸν ἐπεμψεν ὡς εἵπομεν, εις τὴν Ζάκυνθον και οὕτως ἔμεινεν ἐλεύθερος ὁ ἄνωθεν προσκυνητής, και ἀνεμποδίστως εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν νάρθηκα.

ι.) **Ε**ὐρίσκειτο εις τὸ μοναστήριον τῶν Στροφάδων, Μεθόδιος ἱερομόναχος ὁ Παντόγαλος ἀπὸ τὸ Ῥέθυμνον τῆς Κρήτης, ἀνὴρ σεμνοῦ και ἐναρέτου βίου, ὅστις ἐχρημάτιζε μετὰ ταῦτα και

ἡγούμενος τῆς μονῆς· τούτου (εἰς καιρὸν ὅπου ἦτον σκευηθὴς τῆς ἐκκλησίας) ἔδωκε τις προσκυνητὴς μίαν λαμπάδα διὰ νὰ τὴν ἀνάψῃ ἔμπροσθεν τοῦ ἁγίου λειψάνου· ὁὗτος δὲ ἀμελήσας τὸ ἔργον φαίνεται κατ' ὄναρ, πῶς ἐμβαίνων εις τὸν νάρθηκα τῆς ἐκκλησίας, ὅπου ἦτον τὸ τιμιον λείψανον, ἐστράφη ὁ ἅγιος, και θεωρήσας αὐτὸν μὲ βλέμμα αὐστηρὸν λέγει του· σὺρε ἀπ' αὐτοῦ· ἐξυπνήσας δὲ ὁ ἱερομόναχος ἐντρομος διὰ τὴν ὄρασιν ἐκείνην, στρέφει τὰ ὀμᾶτά του και θεωρεῖ τὴν λαμπάδα ὅπου ἐκρέματο εις μίαν ἀγκονὴν τοῦ καλλίου του· και παρῆναι ἡγέρθη τῆς κλίνης, και ἐπῆρε τὴν λαμπάδα μὲ φόβον, και εὐλάβειαν, και τὴν ἀνάψεν ἔμπροσθεν εις τὸ ἅγιον λείψανον ζητῶν ταπεινῶς ἀπὸ τὸν ἅγιον τὴν συγχώρησιν τῆς ἀμελείας του. και τὴν ἐπερχομένην νύκτα βλέπει πάλιν τὸν ἅγιον εις τὸν ὕπνον του, και ὑψώσας τὴν ἀγίαν του δεξιὰν μὲ ἱλαρὸν πρόσωπον τὸν εὐλόγησε.

ια.) **Σ**τρεφόμενον τὸ πλοῖον τοῦ μοναστηρίου ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον, χριστιανὸς τις εὐλαβὴς ὀνόματι Ἀναστάσιος ἔδωκε τῶν πατέρων ὅπου ἦτον εις αὐτὸ, μίαν ἄλλην λαμπάδα, διὰ νὰ τὴν πάρῃ πρὸς τὸν ἅγιον· και λαβόντες αὐτὴν εἶχε πέσῃ εις τὴν θάλασσαν εις τὸ ταξείδιον, χωρὶς νὰ τὴν ἴδουν αὐτοὶ· και φθάνοντες εις τὰ Στροφάδια ἀνεζήτησαν τὴν λαμπάδα, και δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὴν εὗρουν· ὅθεν ὁμογνωμόνως ἐνόμισαν ὅλοι, πῶς νὰ τὴν ἐλησμονήσαν εις τὴν Ζάκυνθον· ἀλλ'· εις ὀλίγην ὥραν σὺνιντες· ἔξω εις τὴν γῆν τὸ πλοῖον, βλέπουν φανερῶς τὴν λαμπάδα, ὅπισω ἀπὸ τὴν πρίμην του κολλημένην εις τὴν καρύναν, ὅπου θαυμασίως ἠκολούθη εις ὅλο τὸ ταξείδιον ὡς φαίνεται· ὅθεν οἱ πατέρες θεωροῦντες τὸ θαῦμα ἐδόξασαν τὸν Θεόν, μεγαλύνοντες εις τὸν θεράποντα αὐτοῦ θαυματουργὸν Διονύσιον· τὴν δὲ λαμπάδα ἀνάψαν κατ' ἔμπροσθεν τοῦ θεοῦ λειψάνου.

ιβ.) **Ε**κεῖ εις τὸ ἴδιον μοναστήριον ἐτυχέ τις ἄνθρωπος ξένος, ὅστις ἐφανερώθη ἐνοχλούμενος ἀπὸ πνεῦμα πονηρὸν, και ἀκάθαρτον· τοῦτον βλέποντες οἱ πατέρες δεινῶς βασανιζόμενον, και σπλαγχνισθέντες ἐπ' αὐτόν, ἔλαβον ἔλαιον ἐκ τῆς κανδύλας τοῦ ἁγίου, και χρῆσαντες αὐτόν ἀναγινώσκοντες τοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ οὐρανοφάντορος Βασιλεῖου, ἐλυτρώθη θαυμασίως ὁ δειλίκος, και ἐστράφη ὑγιὴς εις τὸν οἶκόν του, ὑμῶν τὸν Κύριον και εὐχαριστῶν τὸν ὅσιον.

ιγ.) **Μ**ία ἄλλη σεμνὴ και εὐλαβὴς γυνὴ εις τὴν προειρημένην χώραν Ζακύνθου, Ἀγγελὰ και αὐτὴ τὸ ὄνομά της, μὴ ἔχουσα τέκνον ἀρσενικόν, ἀλλὰ τέσσαρας θυγατέρας, εἶχε θλίψιν μεγάλην· διὰ τοῦτο συνομιλοῦσα συχνάκις μὲ τινὰς γυναῖκας ἐκ-

λαβδικὰ συγγενεῖς τοῦ ἁγίου, ἤκουσεν ἀπ' αὐτὰς τὴν θεάρεστον πολιτείαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐζήσεν ὁ ἅγιος εἰς τὴν γῆν, καὶ τὰ ἐξαίτια θαύματα, ὅπου ζῶν καὶ μετὰ θάνατον κάμνει εἰς ὅτους μὲ πίστιν καὶ εὐλάβειαν τὸν ἐπικαλοῦνται εἰς βοήθειαν. Πίστει δὲ ἀδιστακτῶ ὀπισθεύσας, καὶ ἔρωσι διακαεῖ πρὸς τὸν ἅγιον τὴν καρδίαν τρωθεῖσα, τὸν ἐπεκαλέσθη μὲ θερμὰ δάκρυα νὰ τῆς χάριση διὰ τῶν πρὸς Θεὸν ἁγίων του πρεσβειῶν, ἓνα παιδίον ἀρσενικὸν πρὸς παραγορίαν τῆς· καὶ ἀπὸ ταῖς πολλαῖς φοραῖς, ὅπου τοῦ ἐδέετο, θεωρεῖ μίαν νύκτα εἰς τὸν ὕπνον τῆς ἑνᾶ ἀρχιερέως καὶ τῆς λέγει· τί θέλεις ἀπ' ἐμὲ καὶ συχνὰ μὲ παρακαλεῖς; ἐννὴς θέλεις νὰ ἐπιτύχῃς τὴν ἐπιθυμίαν σου, πέμψῃς εἰς τὰ Στροφάδια διὰ νὰ λάβῃς ἀπὸ τὸ βότανον τὸ καλούμενον ἀτμάρακος, ἡγουν μαγγιουράνα, μὲ ἕτερον βότανον, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται ὀπισθεν τοῦ ἁγίου βήματος τῆς Κυριακῆς ἐκκλησίας· ἐκεῖνα λαμβάνουσα, ποτίσου μὲ αὐτὰ, καὶ θέλεις ἐγκαστρωθῇ καὶ γεννήσῃς τέκνον ἀρσενικὸν κατὰ τὸ ὀρεκτὸν τῆς ψυχῆς σου· καὶ ταῦτα λέγων τὴν εὐλόγησεν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἐγένεν ἄφαντος. Αὐτὴ δὲ ἐξυπνήσασα, καὶ συλλογιζομένη ποταπὸν νὰ ἦτον τὸ ὄραμα, εἶπε μὲ τὸν ἑαυτὸν τῆς ἄλλο δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἦναι, παρὰ τοῦ ἱεράρχου Διονυσίου ἡ ἐπίσκεψις, ὅπου πολλὰς φορὰς τὸν ἐπαρκαλέσσα διὰ τέκνον ἀρσενικὸν, καὶ ἴσως ἐπήκουσε τῆς ταπεινῆς μου δέησεως καὶ μάλιστα ὅπου μοὶ ἐνθύμησε τὰ Στροφάδια, ἐκεῖ ὅπου εἶναι τὸ τίμιόν του λείψανον· ὅθεν χωρὶς ἀναβολὴν καιροῦ ἔστειλεν εἰς τὰ ἄνωθεν Στροφάδια ἓνα τῆς ἀδελφῶν, ὀνόματι Γεώργιον, καὶ τῆς ἔφερε μὲ σπουδὴν καὶ ἐπιμέλειαν ἀπὸ τὰ δηλωθέντα βότανα, τὰ ὁποῖα μὲ εὐλάβειαν καὶ μὲ θερμὴν πίστιν μεσαλαβάνουσα κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἁγίου, εἰς ὀλίγον ἐγγαστρώθη καὶ ἐγέννησεν υἱὸν Ἰωάννην ἐπονομασθέντα εἰς τὸ λουτρὸν τοῦ Θεοῦ βαπτίσματος, χαριέστατόν τε καὶ εὐφρέστατον, εἰς αἶνον Θεοῦ καὶ εἰς τιμὴν τοῦ ἱεράρχου αὐτοῦ, ὅπου ἀκριβῶς ἐκπληροῖ τὰς αἰτήσεις τῶν ἐν πίστει αὐτὸν ἐπικαλουμένων.

Ἰγ) **Ἡ** γουμένευεν εἰς αὐτὴν τὴν μονὴν τῶν στροφάδων Δανιὴλ, ἱερομόναχος τὸ ἐπίκλην Γουράτος ἐκ Μαίνης, ἀνὴρ σεμνοπρεπής, ὅστις ἐχρημάτισε μετὰ ταῦτα ἀρχιερεὺς τῆς πατρίδος του· αὗτος ἐδίσταζε πολλὰ διὰ τὴν ἀγιότητα τοῦ ἱεράρχου Διονυσίου, καὶ πολλάκις ἔλεγε μὲ τὸν ἑαυτὸν του· τάχα ὁ Διονύσιος νὰ εὐρίσκειται εἰς τὸν χορὸν τῶν ἁγίων, ὡς ἡμεῖς ἐδῶ τὸν ἔχομεν; τοῦτον τὸν δισταγμὸν καὶ τὴν δυσπιστίαν θέλων ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός Κύριος νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν διάνοιαν τοῦ ἀπορῶντος ἡγουμένου, τοῦ ἐφάνη μίαν νύκτα κοιμωμένου εἰς τὴν κλίνην του, πῶς νὰ τοῦ ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ κελίου του ὁ ἐκκλησιάρχης ζητῶν κατὰ τὴν τάξιν τὸ θέλημα διὰ νὰ σημάνῃ τὸν ὄρθρον· εἰς ὀλίγην ὥραν μετὰ τὸ ἐνύπνιον ἐξύπνησεν

ὁ ἡγούμενος καὶ στοχαζόμενος πῶς κατὰ ἀλήθειαν ἔδωκε θέλημα τοῦ ἐκκλησιάρχου, ἐμέμφετο τρόπον τινὰ τὸν ἑαυτὸν του ὡς φιλόδοξον λέγων ὡ καὶ πῶς μὲ ἐνίκησεν ὁ ὕπνος, καὶ μὲ ἀποκάρωσεν ὁ ἐχθρὸς· εἶναι τόση ὥρα ὅπου εἶπον τοῦ ἐκκλησιάρχου νὰ σημάνῃ, καὶ οἱ πατέρες θέλουσιν εἶναι συνηγμένοι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καρτεροῦντές με νὰ ἀρχίσουν τὴν ἀκολουθίαν καὶ ἐνδυνόμενος μὲ σπουδὴν ἐκίνησεν εὐθὺς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἀλλὰ (ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος) φθάσας εἰς τὴν θύραν τῆς εισόδου τοῦ νάρθηκος ἡ ὁποία εἶναι ἀντικεῖ τῆς λάρνακος τοῦ τιμίου λειψάνου, βλέπει ὀφθαλμοφανῶς τὸν μακάριον Ἀρχιερέα Διονύσιον ἱστάμενον ὄρθριον ἔξω τῆς λάρνακος ἐν μέσῳ δύο ἱερέων, ἐνδεδυμένων ἱερατικὰς στολὰς λευκάς, ἔχων ἀκουσθισμένας τὰς χεῖράς του ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους αὐτῶν, καὶ δύο διακόνους ὁμοίως ἐνδεδυμένους διακονικὰς στολὰς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἓνας ἐνδύει τὸν ἅγιον τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν, καὶ ὁ ἄλλος ἱστάμενος εἰς τὴν μεσσηνὴν θύραν τοῦ νάρθηκος ὅπου εἶναι κατὰ ἀνατολὰς ὡς εἰς ὥραν πύλην τοῦ βήματος θυμιάζων τὸν ἅγιον ἔλεγε τὸ, ἀγαλιάζεται ἡ ψυχὴ σου καὶ τὰ ἐξῆς· καὶ ὁ ἱερεὺς, ὅπου ἔστεκεν εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ ἱεράρχου, βλέπων ἐκτενῶς τὸν ἡγούμενον Δανιὴλ, καὶ σείων ὀλίγον τὴν κεφαλὴν του εἶπε· ἐμπληρορήθης τώρα ἡ ἀκόμη ἀμφιβάλλεις, εἰς τοιαύτην ὑπερθαύμαστον θεωρίαν γενόμενος ἔντρομος, καὶ ἄλλως ἐξ ἄλλου ἀπὸ τὴν ἀμετρον ἐκπληξιν ὁ ἡγούμενος, μὲ φόβον πολὺν ἐσύρθη εἰς τὰ ὀπίσω ἡρέμα μὲ γνώμην νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸ ἀναφέρῃ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς μονῆς· ἀλλ' εὐγαίνων ἔξω, μεταμεληθεὶς ἐστράφη νὰ ἰδῇ ἀνίσως καὶ ἀκόμη κρατεῖ ἐκείνην ἡ φοβερά ὄρασις καὶ φθάσας εἰς τὴν ἐμπάσιαν τοῦ Νάρθηκος θεωρεῖ τὸν ἅγιον στρεφόμενον ἀπ' ἑαυτοῦ τοῦ ὀπίσω, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὴν ἰδίαν τοῦ λάρνακα, καὶ εὐθὺς ἐσεύσθησαν αἱ λαμπάδες, καὶ πᾶσα ἡ φωταγωγία γενόμενοι ἅμα ἄφαντοι καὶ οἱ δύο ἱερεῖς μὲ τοὺς διακόνους, ὅπου πρότερον ἐφανίσθησαν. Ὅθεν στρεφόμενος μὲ ἀνεκδιήγητον τρόμον εἰς τὸ κελίον του, ἔστειλε στοχαζόμενος τὰ ὅσα ὁ Θεὸς τὸν ἠξίωσε νὰ ἰδῇ διὰ νὰ πληροφορηθῇ εἰς τοῦ ἱεράρχου τὴν ἀψευδῆ ἀγιότητα· εἰς ὀλίγην ὥραν ἔπειτα ἔρχεται ὁ ἐκκλησιάρχης κατὰ ἀλήθειαν νὰ τὸν ζητήσῃ θέλημα διὰ νὰ σημάνῃ τὸν ὄρθρον, μὲ τὸν ὁποῖον ὁμοῦ ἐπῆγεν εὐθὺς καὶ ὁ ἡγούμενος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ γινώσκων αὐτὸν ἄνθρωπον θεοσεβῆ καὶ ἐνάρετον, ἐδιηγήθη τότε αὐτοῦ μόνον τὴν ὀπτασίαν, ὅστις ἦτο καὶ συμπατριότης του, καλούμενος Ἰωάννης· καὶ μετὰ ταῦτα μαρθάνοντες αὐτὸ καὶ οἱ λοιποὶ πατέρες, ὑπῆγον ὅλοι μὲ τὸν προσετώτα εἰς τὴν λάρνακα ὅπου εἶναι τὸ πάντιμον λείψανον, ψάλλοντες καὶ ὑμνοῦντες τὸν ἅγιον μὲ πολλὴν κατανύξιν, στερεωθέντος κοινῶς περισσόμερον, πῶς ὁ Διονύσιος συνευφραίνεται μὲ τοὺς λοιποὺς τῶν ἁγίων, ὡς ὄντως ἅγιος εἰς τὰ κάλλη τοῦ παραδείσου, καὶ μάλιστα ὁ ῥηθεὶς ἡγούμενος, ὁ ὁποῖος ζητήσας μὲ πᾶσαν ταπεινότητα

φρονά εὐλάβειαν συγγνώμην ἀπὸ τὸν ἅγιον διὰ τὴν προτέραν τοῦ δυσπείστιαν, ἔγεινε ἀπὸ τότε μεγαλοφώνως κήρυξ, μὴ παύων ἀπὸ τοῦ νὰ διηγῆται εἰς ὅλους τὴν μεγάλην τοῦ Διονυσίου παρρησίαν καὶ ἀγιότητα.

Τὴν θαυμασίαν πολιτείαν καὶ τὰ ὑπερφυῆ θαύματα τοῦ ἱεράρχου μας Διονυσίου μὲ συντομίαν ὡς ἦτον δυνατόν ἐδιηγήθημεν εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εἰς αἶνον τοῦ ἁγίου, καὶ εἰς ὠφέλεια τῶν ἀκροατῶν, καὶ μ' ὅλον ὅτι τὰ θαύματα ὅπου ἔκαμε καὶ κάμνει συνεχῶς εἰς ἐκείνους ὅπου μὲ πίστιν τὸν ἐπικαλοῦνται εἰς βοήθειαν, νὰ ᾔναι πάμπολα, ἡμεῖς ὁμῶς διὰ νὰ φύγωμεν τὴν μακρολογίαν, ἐγράψαμεν τὰ ἐξαίρετα κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ πάλιν θέλομεν ἀναφέρει πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην τρία ἢ τέσσαρα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα ὅπου καθημέραν ἐνεργεῖ ἕως τοῦ νῦν κατὰ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ Αὐγούστου μηνὸς εἰς τὴν ὁποίαν λαμπρῶς ἐορτάζομεν τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, ὅθεν κατὰ τὸ παρὸν κάνομεν τέλος τῆς διηγήσεως, εὐχαριστοῦντες ὁλοφύχως τὸν Κύριον τὸν δοξάζοντα τοὺς αὐτὸν δοξάσαντας, πρὸς τὸν ὁποῖον ἂς θάνομεν μεσίτην εἰς κάθε μας χρείαν τοῦτον τὸν θεῖον μας ἱεράρχην ὡς ἔχοντα πολλὴν τὴν παρρησίαν, καὶ μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἂς ἱκετεύσωμεν αὐτὸν λέγοντες

Ω πάτερ σεβασμιώτατε, ἀρχιερέα τοῦ Χριστοῦ Διονύσιε, πρὸς σὲ στρέφομεν καὶ νοῦν καὶ καρδίαν, καὶ παρακαλοῦμέν σε μετ' εὐλαβείας καὶ ἐκ βάθους ταπεινότητος, δέξαι τὰς ἱκεσίας καὶ ὕμνους ὅπου σοὶ προσφέρωμεν, εἰ καὶ ἀπὸ ἀναξίων ἐξέρχονται χειλέων· γενοῦ προστάτης πρὸς Θεόν, καὶ πρέσβυς θερμότητος, εἰς ὅλους ὅπου μὲ πίστιν ἀκραίφην προστρέχουν εἰς τὴν κραταιάν σου ἀντίληψιν, καὶ πανηγυρίζουν ἐκ πόθου τὴν πανέορτον μνήμην σου· ἐξαιρέτως δὲ ἱκετεύομεν σκέπε, καὶ φρούρει τὴν ἡγαπημένην σου πατρίδα, Ζάκυνθον, ἐν ᾗ τὸ τρισόβλιόν σου ἐναπόκειται λείψανον, ἡ ὁποία λαμπροφανῶς καρμυσίνως καταχρέως ἐορτάζουσα χορεύει, σκιρτᾷ, καὶ ἀγάλλεται μυστικῶς εἰς ταύτην τὴν ἐνδοξὸν ἡμέραν τῆς ἀθανάτου σου μεταστάσεως, ἀπολαμβάνοντες κοινὴν χαρὰν ὅλοι οἱ συμπολιταὶ σου, ὡσάν ὅπου ἡ-ξιώθησαν εἰς τοὺς ἐσχάτους τούτους χρόνους, νὰ ἀποκτήσουν τοιοῦτον προστάτην, καὶ φύλακα· ἔτι δὲ οὐρανόθεν καὶ τὴν ἐπὶ γῆς θεοσεβῆ ἐπαρχίαν σου, τὴν ἐν Κυκλάσιν Αἴγιναν ἐπίσκεπτε καὶ βοήθει τῇ μεσιτείᾳ σου· πρὸς τοῦτοις δὲ τὴν βασιλικὴν καὶ σεβασμίαν τῶν Στροφάδων Μονὴν διατρέπει, καὶ ἐν ὁμονοίᾳ καὶ εὐλικρινῇ ἀγάπῃ περιφύλαττε τοὺς ἐν αὐτῇ ὅτις ἀκουσμένους, παρακαλῶν τὸν πανοικτίρμονα Θεὸν μὲ τὰς εὐπροσδέκτου σου ἱκεσίας, ἐδῶ μὲν νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ κάθε πονηρὸν συνάντημα ψυχῆς τε καὶ σμώματος, μετὰ δὲ τὴν πρόσκαιρον ταύτην, παροικίαν νὰ μᾶς κάμῃ τετόχους τῆς οὐρανίου βασιλείας του, ἥς γένοιτο ἐν Χριστῷ τυχεῖν ἀμήν.

Ὁδὸς ζ'.

Ἡ κάμινος Σωτὴρ ἐδρασίζεται.

Χαῖρε Θεοῦ Πανάγιον τέμενος, χαῖρε δι' ἧς ἐλύθη παράβασις, χαῖρε βροτῶν τὸ καταφύγιον.

Χαῖρε παστὴς ἀφθόρου νυμφεύσεως, χαῖρε δι' ἧς ἡνέχθη Παράδεισος, χαῖρε φαιδρὸν τοῦ ὑψίστου καταγώγιον.

Η τῶν πιστῶν ἐτοίμη βοήθεια, ἄρτι κάμοι βοήθεια φάνηθι, τῷ ἐκζητοῦντι θερμῶς τὴν σὴν ἀντίληψιν.

Στερέωσον τὸν νοῦν μου τρεπόμενον, τὸν λογισμὸν κλονούμενον ἔδρασον, ἐν ἀσαλεύτῳ με πέτρα, τῇ σὴ σκέπῃ μητροπάρθενε.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Λύει αὐχμὸν ταῖς σαῖς παρακλήσεσι, καὶ ὄμβρον καρποφόρον ὁ Κύριος, ἐκπέμπει οὐρανόθεν παραδόξως τῇ τῶν Στροφάδων Μονῇ.

Οὐ μόνον ζῶντα μάκαρ σε Κύριος, ἀλλὰ καὶ μετὰ τέλος ἐπλαύτησε, θαύμασι παμπικίλης, ὡς πιστὸν αὐτοῦ θεράποντα.

Πληθὺς ἡ τῶν ἀκριδῶν ἡ φθέρουσα, Στροφάδων τῆς μονῆς τὰ γεννήματα, εὐχῇ σου δραπετεύει, καὶ βυθῷ καταποντίζεται.

Θεοτοκίον.

Οὐ μάγοι τῷ ἀστέρι ἐπόμενοι, σὺν δώροις Περσικοῖς παραγίνονται, ἀνάκτα προσκυνῆσαι, τεχνητόμενον Παρθένω μητρί.

Ἄλλος. Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες.

Οὐ παῖδες Ζακυνθίων συνελθόντες, εὐσεβῶς τιμήσωμεν, τὸν ἱεράρχην τοῦ Χριστοῦ, Διονύσιον τὸν ἐνδοξόν, ἐν τῷ μέσῳ ἐκκλησίας ἀναμέλποντες ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Στροφάδων οἱ μονῶνται ἀθροισθέντες, τὸν σοφὸν διδάσκαλον νῦν ἀνυμνήσατε, φαιδρῶς Διονύσιον γεραίροντες, καὶ κυκλοῦντες τὴν αὐτοῦ τιμίαν λάρνακα, Σκῆνος τὸ θεῖον ἀσπάσθητε αἰσίως.

Δόξα.

Γεραίρει θαυμασίως σὺν Ζακύνθῳ καὶ Στροφάσιν Αἴγινα ποιμένα θεῖον ἀγαθόν, σὲ πλουτίσασα πανάριστε, καὶ συμφώνως ἅμα πᾶσαι ἀναμέλπουσιν, ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Καὶ νῦν.

Εγγὺς μὲν σωτηρίας ὁ καιρὸς γενέσθαι, δεῦτε σπεύσωμεν, προθύμως ἅπαντες ἰδεῖν, νηπιάζοντα τὸν Κύριον, γαλουχούμενον τροφῇ παρθενομήτορι, διὰ τὴν πάντων βροτῶν ἐλευθερίαν.

Καταβάσια.

Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες, δυσεβοῦς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἐστῶτες ἐψάλλον, ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'.

Ὅν φρίττουσιν ἄγγελοι καὶ πᾶσαι στρατιαί.

Τιμῶμεν ἄσμασι συμφώνως οἱ πιστοὶ, τὴν στάμνον τὴν πάγχρυσον, καὶ θείαν κιθάρην, βοῶντες ἀπαύστως χαρμολύτως αὐτῇ, χαίρει προστασία τοῦ κόσμου Θεοτόκε.

Ανάστησον καίμενον εἰς βάθη με κακῶν, τοὺς νῦν πολεμοῦντας με, πολέμησον ἐχθροὺς, τρωθέντα ἀτόποις ἡδοναῖς τὴν ψυχὴν, ἀγνὴ μὴ παρίδης, ἀλλ' οἰκτεῖρον καὶ σῶσον.

Η κλητὶς θεόνυμφε ὀνόματος τοῦ σοῦ, εὐφραίνει τὴν φρένα μου, ἡδύνη μου τὸν νοῦν, ψυχὴν ἀγιάζει καὶ τὸ σῶμα πτεροῖ, αὐτῇ γὰρ καυχῶμαι καὶ ζῶ καὶ πνέω κόρη.

Μαρία πανύμνητε, ἀγγέλων ἡ χαρὰ, βροτῶν ἡ ἀνάκλησις ἐλπίς χριστιανῶν, χαρὰς αἰωνίου καταξίωσον, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Υμνοῦντάς σε ἅγιε ζεοῦση τῇ ψυχῇ, κινδύνων ἀπάλλαξον παντοίων σαῖς λιταῖς, βραβεύων τοῖς πᾶσιν ἐν τῷ βίῳ τῷ νῦν, τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα, τρισμάκαρ.

Λευχείμωνας θύτας μὲν, ἐδόκει Δανιὴλ, ὄρᾳ παριστάναι σοι καθ' ὕπαρ ἐναργῶς, ὅθεν ἀδιστάκτῳ ὁμολογεῖ φθογγεῖ, ἅγιόν σε εἶναι Διονύσιε Μάκαρ.

Θεῶν ἐν ὁράματι σὲ πάτερ τίς γυνή, αὐτῇ τέξιν φάσκοντα, οἶδν ὡς εὐλαβῶς ἠτήσατο ἥτις συλλαβοῦσα ταχὺ, ἄρσεν τέκνον τίττει, ὡς ἡ ἐπαγγελία.

Θεοτοκίον.

Υἱὸν μήτηρ ἄνθρωπος ἐγγίξει τοῦ τεκεῖν, καὶ μάγοι πορεύονται, ἐκ χώρας τῶν Περσῶν, αὐτὸν προσκυνῆσαι ὡς Θεὸν τοῦ παντός, εἰ καὶ βρωθέντα, ὁρῶσιν ἐν σπηλαίῳ.

Ἄλλος. Θαύματος ὑπερφουῦς ἡ δροσοδόλος.

Ρήματα χρηστὰ ἐκ θείου στόματός σου, πάντες ἤκουον τοῦ σοῦ ποιμνίου, ἥτις δὲ ἐρούμιζον θεαρέστως σὴ διδαχῇ τῷ Θεῷ εὐαρεστοῦντες ὡς ἦν δυνατόν, διὸ ἀγαλλόμενοι ἐδόξαζον τὸν σοφὸν αὐτοῖς ποιμένα δωρησάμενον, ἐν ἀρχιερεῦσι Διονύσιον μέγαν.

Αἴγινα πλουτήσασα μὲν ἐν τῷ βίῳ, νῦν δοξάζεισε καὶ μετὰ πάτμον, ποιμὴν γὰρ ἀπόλεκτος προκεχείρισε ἐν αὐτῇ, ἐλεγκτὸς δὲ καὶ Θεὸς προσφιλέστατος, διὸ γηθασύνως σκιρτᾷ κλάουσα, σοῦ τιμῶμεν πάντες τὴν πάνσεπτον, καὶ δεόμεθά σου, μνημόνευε σῶν δούλων.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Εἶδεν ἐναργῶς πόλις ἐν Ζακύνθῳ, τῆς πανάγνου σὴν αὐλὸν βίον, Ἀναφωνητρίας μὲν ἡ ἐν ὄρεσιν ὑψιλοῖς καὶ ἐκήρυξε τεράστια μεγάλα τὰ σὰ ἀνθ' ὧν ἐορτάζει τὴν μετástασιν, εὐλογίαν αἰτεῦσα τὴν σὴν σεβάσμιε, πέμψαι οὐρανόθεν τοῖς ἐν αὐτῇ οἰκοῦσιν.

Καὶ νῦν.

Ρύπον τῆς δεινῆς πρόπαλαι ἁμαρτίας, ἥδη ἔρχεται Χριστὸς καθάραι, μάγοι δὲ συνέρχονται δῶρα φέρειν ἐκ τῶν Περσῶν, καὶ ὁρῶντες τὴν παρθένον προσκυνοῦσιν αὐτὴν εἰς ἣν ἀτενίζοντες κραυγάζουσι, χαίρει γένους γηγενῶν κόρη διάσωμα, σὲ ὑμνολογοῦσιν αἱ γενεαὶ νῦν πάσαι.

Καταβάσια.

Θαύματος ὑπερφουῦς ἡ δροσοδόλος, ἐξεκόντισε κάμινος τύπον· οὐ γὰρ οὐδὲ ἐδέξατο φλέγει νέους ὡς οὐδὲ πῦρ, τῆς θεότητος παρθένου, ἣν ὑπέδω νηδύν, διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμείλψωμεν, εὐλογητῷ ἡ κτῆσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπεριφούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'.

Τὴν ζωοδόχον πηγὴν τὴν ἀέναον.

Χαίρει αὐτῇ μυστικὴ ἐπιδείξασα τὴν λαμπροφόρον ἡμέραν τοῖς σύμπασι, χαίρει θεῖον σκῆνωμα τοῦ Θεοῦ πανάμωμε, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς χαίρει κυρία, χαίρει παρθένων τὸ περιδοχὸν καύχημα.

Τὴν εὐθαλὴ καὶ κατάκαρπον ἀμπελον ὕμνοις πιστοὶ καταστέψωμεν λέγοντες, χαίροις ἡ βλαστήσασα βότρυν ὠραιότατον, τὸν κατευφραίνοντα πάντων τὰς καρδίας, καὶ τῆς κακίας τὴν μέθην ἐξαίροντα.

Θράσος καὶ τόξα καὶ δόρατα σύντριψον, καὶ τὴν ἰσχύν παντελῶς ἐξαφάνισον, καὶ εἰς τέλος ὄλεσον, Παναγία δέσποινα, τῶν ἀλαζόνων ἐχθρῶν, τῶν μὴ τιμῶντων, καὶ προσκυνούντων τὴν θείαν εἰκόνα σου.

Σὺ μου ἐλπίς ἀκατέσυχντος πάναγνε σύ μου καὶ φῶς καὶ παράκλησις δέσποινα, σύ μου καὶ ἀντίληψις σύ μου καὶ ζωὴ καὶ σωτηρία σύ μου ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος φύλαγμα.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Κλέος Ζακύνθου σοφὲ Διονύσιε, φρουρεῖν ἡμᾶς μὴ ἐλλείπειν ἀπήμονας ταῖς πρὸς τὸν δεσπότην σου ἱσραῖς δεήσεσιν ἐκ πάσης νόσου κακώσεως καὶ βλάβης, σὲ γὰρ προστάτην θερμὸν πεπλουτήκαμεν.

Ρήματι σὺ ἅλεις ὑπακούσαντες, πληθὺν ἰχθύων εὐθὺς ἐσαγόνευσαν, καὶ ὁρῶντες ἐφοῖζαν πῶς καὶ φύσις ἄλογος τῷ σὺ ὑπεῖξε κελεύσματι διόπερ δούλον Θεοῦ σε ἐπέγνωκαν γνήσιον.

Πάντων βροτῶν ἐμαυτὸν οἶδα χεῖρονα, καὶ γὰρ αἰσχροῦς τὴν ζωὴν ἐδαπάνησα, ὅθεν μοι τολμήσαντι ὕμνους προσενέγκαι σοι, σύγγνωθι πάτερ καὶ δίδου σαῖς πρεσβείαις καλῶς βιώσαι, ζωῆς τὸ ὑπόλοιπον.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ πατρὸς μὲν ἀμήτορα πέλοντα, δίχα πατρὸς ἡ παρθένος ἐπείγεται, τοῦ τεκεῖν ὡς νήπιον, οὐπερ τὴν γενέθλιον ἡμέραν πάντες εὐζώμεθα προθύμως, ἀξιωθῆναι ἰδεῖν, ἀγνοῖς ὁμμασι.

Ἄλλος. Μυστήριον ξένον ὁρῶ καὶ παράδοξον.

Εώρακε, θαῦμα φρικτὸν ὁ διάκονος Δανιὴλ, ἱμάτια, ὄμβρον ἐν τῇ ὁδῷ μὴ ὑγράναι σου πάντως θεόφρων, διὸ ἐκπλαγείς Θεὸν ἐδόξάζε, τρανῶς ἐπὶ γῆς, σὲ θαυμαστώσαντα αἰοῖμιν.

Ισαγγελον, βίον ἐν γῇ μὲν ἐξήσκησας, οὐρανὸν δὲ ἐφθασας, ἐνθα παρρησιαστικῶς σὺν ἀγγέλοις τῇ θείᾳ Τριάδι τὰ νῦν ἀναμέλεις τὸν τρισάγιον, ὕμνον ἀγγελικῶς φαιδρῶς ἐκεῖ συναυλιζόμενος.

Δόξα.

Εφύμνιον, δέξαι κλινὴ Διονύσιε, ὕμνητοῦ ὕμνήσαντος, θείας σου ἀρετάς ἐκ βαθέων, καὶ πρέσβευε πάτερ, Χριστὸν τὸν δοξάσαντά σε Κύριον, ἐμὲ ἀγαγεῖν, εἰς βασιλείαν τὴν οὐράνιον.

Καὶ νῦν.

Πανάχραντε, κόρη υἱὸν μὲν ἡ μέλλουσα, ἐκτεκεῖν θεάνθρωπον, γένους τοῦ ἐξ Ἀδὰμ τὸν Σωτῆρα, σὺν τῷ ἱεράρχῃ, οὐ μνήμην τὴν ἐτήσιον γεραίρομεν, πιστοὶ εὐσεβῶς, εἰς ἡμῶν σωτηρίαν ἰκέτευε.

Καταβασία.

Μυστήριον ξένον ὁρῶ καὶ παράδοξον, οὐρανὸν τὸ σπήλαιον, θρόνον χειρουδικὸν τὴν Παρθένον, τὴν φάτνην χωρίον ἐν ᾧ ἀνεκλήθη ὁ ἀχώρητος Χριστὸς ὁ Θεός, ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Η Ζακύνθος καὶ Αἰγίνα, καὶ ἡ Στροφάδων ἅπαντα, ὁμήγουρι μοναζόντων, ἀξίως ἀνευφημοῦσι τὸν θεῖον Διονύσιον, κλεινὸν κοινὸν ὑπέρμαχον, φωστῆρα τὸν ἐκλάμποντα, θαυματουργίας τοῖς πᾶσι, θερμῶς αὐτὸν καλουμένους.

Ἔτερον ὁμοιον.

Αγάπη σὲ ἀνύψωσεν, εἰς ἐρετῶν ἀκρότατον, καὶ τῷ Θεῷ ἐνωθέντα,

δοξάζει σε εἰς αἰῶνα, ὅθεν ἀγάπης ἀγαλμα, ἡ ἐκκλησία μέλει σε πάνσεπτε Διονύσιε, καὶ κόσμος ἀνακηρύττει σὲ μεγαλύνων ἀπαύστως.

Προεόρτιον ὁμοιον.

Η Οἰκουμένη χόρευε, ἀκουτισθεῖσα σύμπασα, δόξασον μετ' ἀγγέλων, καὶ ἀγραιλούντων ποιμένων, Θεὸν τὸν τεχνησόμενον, ἐν Βηθλεὲμ ὡς νήπιον, δι' οἶκτον πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἐπλασε κατ' εἰκόνα, καὶ ἐγερεῖ πεπτωκότα.

Εἰς τοὺς αἶνους ἰστώμεν Στιχ. δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια. Ἦχος δ'.

Ὁ; γεναῖεν ἐν Μάρτυσι.

Κατὰ χρέος συνέλθωμεν, τῆς Ζακύνθου οἱ ἔγκονοι, ἑορτὴν πανίερην ἑορτάζοντες, πνευματικῶς ἀγαλλόμενοι, ὡς ἀφθαρτον ἄστυον, εὐσεβείας ὁπασαυρὸν, κεκτημένοι πολύτιμον, ἐν πατρῷα γῇ, διὸ ὕμνους προπέμψωμεν Κυρίῳ, τῷ ἡμῖν δωρησαμένῳ πλοῦτον πολυόλβον ἄνωθεν.

Θησαυρὸς ὃν κεκτήμεθα, Διονύσιε πέφυκε, τῆς Ζακύνθου βλάστημα ἱερώτατον, διὸ συμφώνως Ζακύνθιοι αὐτῷ ἐκβοήσωμεν χαῖρε δόξα καὶ τιμὴ, τῆς πατρίδος πολύδοξε, Διονύσιε, χαῖρε στήριγμα στέφος εὐπατρίδων χαῖρε σκέπη ὁρθοδόξων, τῶν ἐκτελούτων τὴν μνήμην σου.

Τῆς Αἰγίνης τὸ ποίνινον, ἐμπιστεύθης θεόληπτε, καὶ καλῶς ἐποίμανας, θεῷ πνεύματι, διὸ ποιμένα θεάρεστον, σὲ γνούς πιστῶν σύλλογος, πανδημεῖ Αἰγινιτῶν, νῦν φαιδρῶς ἑορτάζει σου, τὸ μνημόσυνον, καὶ ἡμῖν ἐπαλλήλως συγχωρεῖ, τοῖς γεραίρουσιν ἐκ πόθου, τὴν σεβασμίαν σου κοίμησιν.

Εντολῶν τοῦ Κυρίου σου, τὴν κυρίαν ἐλάμπρυνας, τὴν ἀγαπὴν ἐργοῖς σου καὶ γὰρ κτείνοντα, σοῦ τὸν αὐτάδελφον ἀδελφόν, ἐνόμισας ἄκακε, παρορῶν τὸ ἑαυτοῦ, ἀνομώτατον ἐγκλημα, μᾶλλον δ' εὐμενῶς, σωτηρίας τὴν τρίβον ἐκδιδάσκων, φιλανθρώπως τὰ πρὸς χρεῖαν, αὐτῷ παρέσχες μακάριε.

Δόξα ἤχος πλ. δ'.

Εορτὴν χαρμόσυνον ἑορτάζει σήμερον Ζακύνθος, ὃ φιλέορτοι, ἱεράρχου καινοῦ μνήμην τελοῦσαν, Διονυσίου τοῦ ἐξ αὐτῆς ἀνατελειαντος, καὶ συγκαλεῖται τὰς φίλας πόλεις καὶ νήσους τὰς γείτονας, Κεφαληνίαν καὶ Κέρκυραν τὴν μὲν ὡς ἐν τοῖς ἄλλοις οἷς κέκτηται Σπυρίδωνα αὐχοῦσαν τὸν πολυθαύμαστον, τὴν δὲ ὡς τὸν θαυματουργὸν πλουτοῦσα νέον Γεράσιμον, συνευφρανθῆναι πνευματικῶς καὶ πανηγυρίσαι θεοπρεπῶς μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ψάλλοντες εἰπώμεν, ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός Κύριος, ταῖς αὐτῶν ἱεσείαις, τὰ ἐπὶ γῆς τῶν ὁρθοδόξων συστήματα, ἐκ παντοίων κινδύνων λύτρωσαι, καὶ τῆς οὐρανόσου βασιλείας ἀξιώσων ὡς φιλόνηρος.

Και νῦν ὁ αὐτός.

Βηθλεὲμ ἐτοιμάζου, εὐτρεπιζέσθω ἡ φάτνη, τὸ σπήλαιον δεχέσθω ἡ ἀλήθεια ἦλθεν, ἡ σικιὰ παρέδραμε, καὶ Θεὸς ἀνθρώποις ἐκ παρθένου πεφανέρωται, μορφωθείς τὸ καθ' ἡμᾶς, καὶ θεώσας τὸ πρόσλημα· διὸ Ἀδάμ ἀνανεοῦται σὺν τῇ Εὐᾷ κρίζοντες ἐπὶ γῆς εὐδοκία ἐπεφανή, σῶσαι τὸ γένος ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ τυπικὰ καὶ ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ ἀγίου

ὠδὴ γ' καὶ ς'.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον εἰς ἱεράρχην.

Κοινωνικὸν εἰς μνημόσυνον.

Μεγαλυνάρια.

Χαίροις τῆς Ζακύνθου γόνος λαμπρὸς, πρέδρος Αἰγίνης, καὶ Στροφάδων μέγας φρουρὸς, χαίροις ἐκκλησίας φωστὴρ νέος τρισμακάρ ἀρχιερέων κλέος ὦ Διανύσις.

Ἔτερον.

Μένων ἐν ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ, ἔμεινας θεόφρον καὶ σὸν κτείναντα ἀδελφόν, ἐνθέως ἐφέλω, τῇ πρὸς Θεὸν ἀγάπῃ, διὸ Χριστῷ συγχαίροις νῦν Διονύσις.

Ἔτερον.

Χαίροις τῆς Ζακύνθου θεῖος βλαστός, καὶ μονῆς Στροφάδων, ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμός, χαίροις τῆς Αἰγίνης ὁ μέγας ἀντιλήπτωρ, ἀρχιθυτῶν ἡ δόξα, ὦ Διονύσις.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Τοῖς ἀναγινώσκουσιν.

Πάν ὅ,τι ἐλλείπον, χρήσιμον καὶ ἀναγκαῖον εἰς τὰς Ἐκκλησίας, τοὺς συμπολίτας καὶ ὁμογενεάς, ἐκδίδω καὶ παραδίδω μετὰ χάριτος εἰς τὸ Πανελλήνιον, χωρὶς νὰ φεισθῶ κόπων καὶ ἐξόδων καὶ δὴ ἐξεδόθησαν ἐκ τοῦ Τυπογραφείου μου ἅπαντα τὰ πρὸς τὸν Λαὸν χρήσιμα Διδακτικά, Ἱστορικά, Ἐκκλησιαστικά, Δικαστικά, Ἀναγνωστικά καὶ Λογιστικά βιβλία, ὅτινα, τὸ λέγω μετὰ παρησίας, κατέστησαν τὰ Καταστήματά μου, δημοτικὰ ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ καὶ δούλῃ Ἑλλάδι.

Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας τοὺς Πανελλήνους, ὅσοι ζητοῦσιν τὰ βιβλία τοῦ Ἀγαπητοῦ, καὶ συνδράμουν ἀντίκως τὰ Καταστήματά αὐτοῦ τοῦ Ἀγαπητοῦ.

Εἰδοποιῶν αὖτις πάντας, ὅτι ὅν θέλω παύσει τοῦ νὰ ἐργάζεμαι νυχθημερόν ὥπως φέρω εἰς τύπον πᾶν ὅ,τι καλὸν καὶ ὠφελίμον εἰς τὴν Νεολαίαν καὶ τὴν ἀπανταχοῦ Ἑλληνικὴν Κοινωνίαν.

Α. Σ. ΓΑΡΗΤΟΣ.

Αἱ μέχρι τοῦδε ἐκδοθεῖσαι Ἀκολουθεῖαι.

Ἀκολουθεῖα τοῦ Ἐπιταφίου / κλπ.	Λεπτά	50.
Ἀκολουθεῖα τῆς Ἀναστάσεως	»	50.
Ἀκολουθεῖα τοῦ Ἁγίου Ἀλεξίου	»	50.
Ἀκολουθεῖα τοῦ Ἁγίου Νικολάου, Νέου	»	50.
Ἀκολουθεῖα τοῦ Ἁγίου Μεδίστου	»	50.
Ἀκολουθεῖα τοῦ Ἁγίου Διονυσίου	»	75.